

April 2020

STEPHEN KING
GRIEZELIG GEZELLIG
FANCLUB

Kings Things

Stephen King Fanclub Magazine

Op het shirt van King:
Molly aka Thing of Evil

Korte verhalen van
Johan Klein Haneveld
& Ninja Luijten

Meer dan 120
korte verhalen van
Stephen King!

Kings Things

Griezelig Gezellig

April 2020

Ondanks alles wat er in de wereld gaande is, heeft de fanclubcrew gewoon hard aan de nieuwe Kings Things gewerkt...

We hopen dat ons magazine je een beetje van alle ellende mag afleiden en dat je in goede gezondheid dit magazine mag lezen!

Natuurlijk heb je ook onze *Dr. Sleep* extra in je mailbox gezien en meegedaan? In deze Kings Things maken we de 5 winnaars van een Blu-Ray bekend, en ook de winnaars van het boek *Oase* van Nico de Braeckeleer krijgen we te lezen!

Verder in deze Kings Things schotelen we je graag twee verhalen voor. Veel mensen zijn thuis en hebben wat extra tijd waarbij de verveling ook wel eens kan toeslaan. Daarom een tweetal korte spannende verhalen, van de hand van Ninja Paap-Luijten en Johan Klein Haneveld. Maar dat is niet alles, want we tippen je ook nog even voor 120 korte verhalen van Stephen King en waar je die kunt vinden.

Heb je in elk geval weer wat te doen :)

Pitou zet dit keer het boek *The Gunslinger* in het zonnetje in zijn rubriek Collectables en in deze Kings Things lees je natuurlijk ook weer het laatste nieuws, kun je meedoen met een nieuwe, niet al te makkelijke prijsvraag en een leuke prijs winnen, en is er weer een aflevering van 'Wat ik leerde van Stephen King', dit keer over *De Vervloeking*.

Zo dan... Lees nu eerst deze Kings Things maar van voor naar achter, en kijk daarna eens in je kast welk boek met korte verhalen van Stephen King je wel heel lang geleden las en waarvan je eigenlijk niet zo goed meer weet waar ze over gaan...

Tenminste, als je verder helemaal bij bent met de laatste nieuwe titels natuurlijk...

Stay Safe!

Stephen King Fanclub Crew

Deze Kings Things is verzonden naar 2088 fans

Er zijn 2584 fans op

Hartelijk welkom allemaal!

SPONSORS

DONATIES

Van sommige bedrijven krijgen wij een percentage als je er via de link heen surft en iets koopt. Iedereen die iets kocht bij een van onze sponsors, in onze eigen fanclubwinkel of via Stephen King Fans: hartelijk dank voor jullie ondersteuning!

We hopen dat iedereen die een prijs mag ontvangen, de verzendkosten weer terug naar ons wil overmaken, want de fanclub kan alleen blijven doorgaan dankzij donaties.

Voor elk bedrag, groot of klein, zijn we dan ook erg dankbaar. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen, kosten KvK, software en hosting van de website, maar ook voor de merchandise, de organisatie van een fanclubdag en andere mogelijkheden om kortingen voor fans te creëren. Help ons en stort een bedrag naar keuze op rekening **NL08 KNAB 0725 0367 37** t.n.v. stichting Stephen King Fanclub te Utrecht. Dank je wel!

De Fanclubshop verkoopt merchandise zoals winkelwagenmuntjes, pennen, paraplu's en we hebben ook de laatste nieuwe boeken te koop!

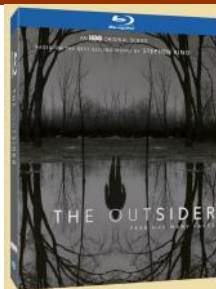
Deze mailinglist wordt mede mogelijk gemaakt door

Nieuwsflits

Outsider op DVD

Voor iedereen die geen HBO kan ontvangen of geen Ziggo abonnement heeft, waar de serie *The Outsider* te zien is... goed nieuws. De serie komt op DVD en Blu-Ray in juni. Of deze ook in Nederland verkrijgbaar zal zijn, weten we op dit moment nog niet.

Max von Sydow †

Max von Sydow, te zien in de film *Needful Things* als Leland Gaunt, is overleden op 90-jarige leeftijd. Hij speelde in meer dan 100 films en series, en was twee keer genomineerd voor een Oscar, maar won er geen.

Chapelwaite

Volgens Bloody Disgusting komt er een serie met de naam *Chapelwaite*, die gebaseerd is op Stephen King's *Jerusalem's Lot* uit 1978. Adrien Brody en Emily Hampshire (hiernaast) hebben rollen in de serie.

Die speelt zich af in 1850, en volgt Captain Charles Boone (Brody), die zijn familie naar het slapende stadje (of zo lijkt het toch) Preacher's Corners in Maine verhuist nadat zijn vrouw is overleden. Maar Charles zal met de geheimen van zijn familie geconfronteerd worden en moeten vechten om de vloek die de Boones al generaties heeft geplaagd af te wenden. Emily krijgt de rol van Rebecca Morgan, een ambitieuze jonge vrouw die Preacher's Corners heeft verlaten om naar college te gaan, en weer terug naar huis is gekomen om een verhaal te schrijven voor het nieuwe en prestigieuze blad *Atlantic Magazine*. Haar schrijversblok verdwijnt als Boone met zijn kinderen in het stadje komt wonen, en ondanks de protesten van haar moeder wordt zij de gouvernante van Chapelwaite Manor en de Boone-familie om over hen te kunnen schrijven. En zo ontrafelt ze een mysterie dat al jaren haar eigen familie plaagt.

De bedoeling is dat dat de serie, die wordt geschreven door Peter en Jason Filardi, dit jaar in de herfst klaar is.

Tornado verwoest The Green Mile

Diverse sterke tornado's hebben huisgehouden in centraal Tennessee, en met name in het gebied rond Nashville. De tornado's lieten een grote ravage achter. De intense wind heeft een groot gedeelte van de oude gevangenismuur die toch minstens 30 cm dik was, laten instorten. Het gebouw was al oud (1898) en stond na 1992 leeg. Het werd een populaire attractie als filmlocatie totdat het verval het te risicovol maakten om er te filmen.

Wij kennen de gevangenis natuurlijk van de bekende film *The Green Mile*.

Als het bloedt

De vertaling van *If it Bleeds* verschijnt als *Als het bloedt* in juni 2020 bij de Boekerij.

MERCHANDISE & SPONSORING

www.stephenking.biedmeer.nl

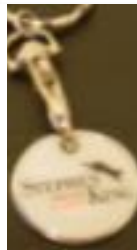
Hebbedingetjes

In onze [fanclubshop](#) vind je ook onze merchandise: winkelwagenmuntjes, ijskrabbers, magneten en poppetjes. En binnenkort zijn er ook weer **linnen tasjes** met een langhengsel te bestellen (5,00)! Stevige kwaliteit en bedrukt met scrabble-letters. Op de tas staan diverse boektitels. In de shop kun je ook de laatste nieuwe boeken bestellen, zolang de voorraad strekt!

Dankie Sai!

Volg het voorbeeld van P.J. Bogget uit Uithoorn (Dankie Sai!) en word ook (maandelijks) sponsor! Dank ook aan iedereen die een of meer boeken bestelde in onze shop of aankopen deed/does tijdens de boekenmarkten in Deventer en Utrecht!

Prijs gewonnen? Stort de verzendkosten naar ons terug, dan kunnen we dit blijven doen! Ondersteun ons werk en stort een bedrag(je) naar keuze op bankrekening NL08 KNAB 0725036737 t.n.v. stichting Stephen King Fanclub te Utrecht.

HELP OOK DE FANCLUB DOOR JE AANSCHAF!

Je kunt je boeken ook bestellen bij het [boekwinkeltje Stephen King Fans](#)! Er is veel tweedehands, maar ook nieuw en naast een klein voorraadje Engelstalig is er keus uit honderden Nederlandstalige Stephen King-boeken. Pockets, paperbacks, hardcovers, tijdschriften, poppetjes... er is van alles! Er is een vaste kortingsactie waardoor je bij bestelling van meerdere boeken nog goedkoper uit bent. De boeken zijn niet duur, en er gaat altijd 10% van de verkoop naar de kas van de fanclub!

Er zijn ook dvd's, poppetjes, boekenleggers, kettingen, oorbellen en armbandjes met bedels met een Stephen King-thema te koop in [de winkel op Marktplaats](#). Je kunt aankopen vanuit beide winkels met elkaar combineren! Alleen geldig op boeken en dvd's.

DOORLOPENDE KORTINGSACTIE

5 HALEN, 4 BETALEN

(altijd de goedkoopste gratis). Koop je er 10, dan dus 2 gratis.... enz.

Verzenden gebeurt via PostNL, DHL en GLS (buitenland). Kosten die wij niet maken, rekenen we natuurlijk ook niet door – zo worden verpakkingen hergebruikt – en dat scheelt in jouw portemonnee! Contact? secretaris_sk07@stephenking.nl. Vraag gerust naar de mogelijkheden voor jouw bestelling!

Boekwinkeltje
Stephen King Fans

En nog veel meer!!

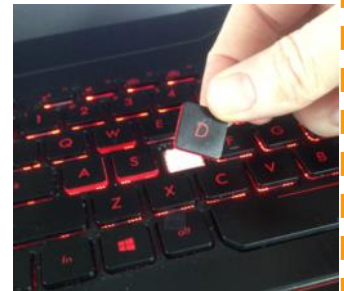
PRIJSVRAAG

Oplossing prijsvraag vorige maand

Danny was een toets op zijn laptop kwijt, en het enige wat jij ons hoefde te laten weten was in welk Kingverhaal één van de personages ook met een paar kapotte toetsen te maken krijgt?

Dat was niet al te moeilijk natuurlijk: *Misery!*

Dat wisten natuurlijk heel veel fans, maar wie gaat er met de prijs van door?

Prijsvraag maart

De schrijfstijl van Stephen King is nogal divers. Hij is natuurlijk met name beroemd geworden door zijn horrorverhalen, maar hij heeft ook bewezen dat hij in andere genres thuis is en tot de absolute top behoort. Hij houdt zich dan ook niet aan één vertelstijl, maar gebruikt verschillende manieren om zijn verhaal over te brengen.

Hieronder zie je een omschrijving van de vertelstijl die kenmerkend is voor een bepaald King-boek. Weet jij in welk King-boek hij deze vertelstijl gebruikt heeft?

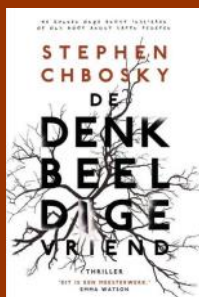
1. Dit boek is geschreven als één lange monoloog, zonder hoofdstukindeling of witregels. De monoloog wordt uitgesproken door de verdachte tijdens een politieverhoor over een moordzaak.
2. Dit boek bestaat uit precies 100 hoofdstukken en telt af/op tot nul, te beginnen bij hoofdstuk MIN 100.
3. Dit boek is geschreven als een filmscript.

Stuur de drie boektitels (NL) oplossing vóór 20 april 2020 naar fanclub@stephenking.nl.

Vermeld in de omschrijving het woord PRIJSVRAAG, en vergeet ook je adresgegevens niet, zodat we je de prijs kunnen toesturen!

Geef ook aan welk van de boeken uit onderstaande rijtje je zou willen winnen.

1. Als je ademhaling stopt – Christine Geysen – Young Adult (leesexemplaar)
2. Boek 1 en 2 van De Laatste Erfgenaam – Evi F. Verhasselt (leesexemplaar)
3. De denkbeeldige vriend – Stephen Chbosky (leesexemplaar)
4. De quantum Detectives – Theo Barkel en Johan Klein Haneveld (leesexemplaar)

Nieuwsflits

King op de set van *Lisey's Story*

King schijnt heel wat op de set te zijn geweest van *Lisey's Story*, dat op dit moment verfilmd wordt, en waarvoor King zelf het script schreef. [\(bron\)](#)

Volgens acteur Dane DeHaan, (ja die uit *Valarian*) snapt King helemaal wat ze aan het doen zijn, en werkt hij vaak samen met regisseur Pablo Larrain. King schrijft extra dingen en die worden behandeld alsof het heilig is. Het voelt goed om hem daar te hebben en zijn zegen te hebben voor de film, en dat hij aangeeft er blij mee te zijn. Dat klinkt veel belovend!

In de prijzen: Joe en Stephen

King ontving van de Audio Publishers Association (APA): de lifetime achievement award uit handen van zijn zoon Joe. Daarnaast won *Het Instituut* in de Thriller en Suspense category, en ook zoon Joe Hill won met *Full Throttle* voor best collection.

In de introductie zei Joe: Stephen King is de beste ambassadeur voor audioboeken die je ooit had kunnen hopen. Zijn liefde hiervoor gaat al jaren terug. Dat weet ik. Want ik was erbij!"

Toen hij de prijs accepteerde grapt King: "Het maakt wel een prachtig moordwapen, vind je niet?". King luistert naar zijn eigen boeken, omdat je alles kunt horen wat je goed en fout deed. Het is de mooiste vorm van verhalen vertellen.

Stephen King Lifetime Achievement Award

'De Vervloeking' en het 'wiens-schuld-is-het' spelletje

Author Cemetery Dance Online
Gepost op 21 april 2017
Vertaald door Peter van Veen

What I Learned From **STEPHEN KING** JASON SECHREST

"Er bestaan geen vloeken, alleen spiegels die je omhoog houdt naar de zielen van mannen en vrouwen."
- Stephen King, *De Vervloeking*

Een disclaimer voordat we beginnen: Zoals het geval is met de meeste van deze stukjes, zitten er spoilers in voor degenen die *De Vervloeking* niet hebben gelezen. Meer spoilers dan normaal in feite, omdat ik het noodzakelijk vond om het einde van het boek te verklappen, in dienst van mijn uiteindelijke analyse. Als ij, Constant Lezer, nu zou willen afhaken, zullen we geen wrok koesteren, noch de schuld bij jou leggen. Want als er iets te leren valt van *De Vervloeking* (en ik geloof dat er iets te leren is anders zou ik dit stukje niet hebben geschreven) is het dat schuld als een draaiend wiel is. Rond en rond en rond draait het...

Stephen King schreef *De Vervloeking* onder de naam van zijn alter ego Richard Bachman ergens in 1984. De roman volgt de uitdagingen en beproevingen van ene Billy Halleck, een hot shot advocaat die toevallig vrij fors uitgevallen is - zwaarlijvig, zou het juiste woord zijn. In het begin van de roman is het echter niet één van Hallecks klanten, maar hij zelf die voor de rechter staat voor doodslag. Met behulp van zijn vele connecties in het gerechtshuis, gaat Halleck echter vrijuit. Natuurlijk zal Halleck binnenkort ontdekken dat niets in het leven gratis is, al helemaal niet het aanrijden van een oude zigeunervrouw die de straat aan het oversteken was die noodlottige avond.

Hallecks vrouw, Heidi, had van alle nachten, net deze gekozen om haar man af te trekken terwijl hij reed, iets dat ze nog nooit eerder had gedaan. Halleck, in zijn opgewonden toestand, verliest de aandacht en rijdt de oude zigeunervrouw aan. Zo oud als ze ook lijkt, blijkt ze de dochter te zijn van het nog oudere hoofd van de zigeunerstam die er als ongeveer 150 jaar oud uitziet, compleet met rottende neus en ontbrekende tanden. Halleck heeft echter vrienden op belangrijke posities en het schilderachtige stadje Fairview heeft niets op met de zigeuners. Halleck wordt vrijgesproken van alle aanklachten. Hij verlaat die dag het gerechtshuis met een goed gevoel over zichzelf - totdat hij het gebouw uit komt. Bovenaan de trappen van het gerechtshuis wrijft Taduz Lemke, hoofd van de zigeunerstam en vader van de overledene, een knoestige vinger tegen Billy Hallecks dikke wang en fluistert één enkel woord, dat drijft op de vieze stank van zijn adem: **"Dunner."**

Onze Billy Halleck begint snel af te vallen. Eerst prijzen zijn artsen hem. Welk dieet hij ook volgt, het lijkt te werken! Binnen enkele maanden echter is hij bijna 100 pond kwijt. Wanneer hij anderen in vertrouwen vertelt dat hij gelooft dat de zigeuner hem heeft vervloekt, beginnen zijn vrouw en artsen een plan te bedenken om hem te helpen, oftewel hem in het gekkenhuis te laten opnemen. Billy besluit dat hij de stad moet verlaten voordat ze dat doen. Hij moet Taduz Lemke opzoeken, zijn excuses aan hem aanbieden en de oude man smeken om de vloek op te heffen.

Wijsheid is te vinden in zowat alle romans van Stephen King, maar er is iets in de Bachman-boeken dat me doet denken aan de verhalen van de gebroeders Grimm. Ze zijn over-the-top, gewelddadig, spreken op grote schaal tieners en de volwassenen die zich nog kind voelen aan, en er schuilt bijna altijd een grote dikke moraal in het verhaal. *De Vervloeking* is daarop geen uitzondering. Het vertelt een verhaal over de vicieuze cirkel van schuld; hoe het werkt als een vloek die schade aanricht aan de geest, het lichaam en de ziel.

vloek op te heffen.

We beginnen de cyclus met Taduz Lemke, die Billy Halleck de schuld geeft van het doodrijden van zijn dochter. Taduz is terecht boos op de zwaarlijvige, arrogante advocaat, maar bovenal is hij boos op alles wat Halleck vertegenwoordigt. Halleck is de "blanke man uit de stad", zoals Taduz en zijn familie ze over de hele wereld hebben gezien. Zijn soort kijkt neer op de zigeuners; ze gebruiken hen en hun vrouwen voor entertainment totdat ze klaar zijn om zich van hen te ontdoen. Als het gaat om wettelijke zaken, worden de zigeuners door de meeste steden behandeld als minder dan tweederangs burgers. Voor steden als Fairview zijn Taduz en zijn familie helemaal geen burgers. Ze zijn er eigenlijk niet eens. Gewoon een reizende show van rook en spiegels, hier voor een dag en de volgende weer vertrokken, de plaats vies ruikend en naar beneden gehaald achterlatend tot hun wagens weer verder rollen. Voor Taduz is Billy elke "blanke man uit de stad" die ooit iets verkeerd heeft gedaan tegen zijn stam - maar deze keer is het erger. Deze keer heeft het hem zijn eigen dochter gekost.

Het wiel van de schuld draait als Taduz een vloek over Billy Halleck uitspreekt, die op zijn beurt zijn vrouw de schuld zal geven omdat zij hem deze puinhoop heeft bezorgd. Waarom zou ze zoiets niet karakteristieks doen en waarom God, waarom op die avond? Had ze maar niet het idee gekregen om haar hand op zijn knie te leggen en die omhoog te schuiven langs eens bolvormige dij. Hoe slechter Billy Hallecks toestand wordt, hoe meer hij vindt dat het niet alleen de schuld van zijn vrouw is, hoe meer hij haar ronduit begint te haten. Hij begint zich af te vragen of hij überhaupt met haar getrouwd wil zijn.

Er is iets te zeggen voor het feit dat Heidi, samen met de artsen, gelooft dat Billys gewichtsverlies psychosomatisch zou kunnen zijn. Misschien is het dat wel! Het schuldgevoel dat hij heeft over het nemen van het leven van een ander mens is natuurlijk onoverkomelijk. Misschien geeft Billy zichzelf ook de schuld. Schuldgevoel is gewoon één van de vele smerige kleuren van schuld, één die je van binnenuit levend opeet. De stress van het spreekwoordelijk jezelf dag in dag uit met een hamer op je hoofd slaan, is meer dan genoeg om gewicht te verliezen; het is bekend dat het mensen psychische stoornissen geeft, gezondheidsproblemen veroorzaakt en erger, kan leiden tot de dood.

Tot op zekere hoogte is een vloek altijd verstandelijk. Zelfs Taduz Lemke weet dit. Als Billy eindelijk hun stam opspoort, waarschuwt Taduz dat als Billy niet weggaat, hij de vloek zal verergeren. 'Probeer het', daagt Billy uit. Maar weet je, ik denk niet dat je dat kunt. Omdat ik geholpen heb om het mezelf aan te doen. Ze hadden toch gelijk. Het is een partnerschap, hè? Tussen de vervloekte en degene die de vloek uitspreekt."

‘Dodenwake’ en waarom dood soms beter is

What I Learned From **STEPHEN KING**

JASON SECHREST

Taduz spuugt op de grond en weigert de vloek te verwijderen. Billy schreeuwt in een laatste poging om de aandacht van de oude man te krijgen, "Je moet weten dat mijn eigen vloek op uw familie zal vallen. De vloek van de 'blanke mannen uit de stad.'" Dit is genoeg om de aandacht van Taduz te trekken, zijn ogen worden wijder van angst. "Denk je dat mannen zoals ik niet de macht hebben om iemand te vervloeken?" gaat Billy verder. "We hebben de macht. We zijn goed in vloeken als we eenmaal begonnen zijn, oude man. Laat me niet beginnen."

Taduz wordt op plotselinge wijze buiten spel gezet omdat hij diep van binnen weet dat de basis van alle vloeken maar één ding is en alleen dat ene ding. Dat ding is *energie*. Als we, god verhoede, zo boos op iemand zijn dat we hardop schreeuwen: "Ik wou dat je dood was!" zal die persoon niet direct neerstorten en sterven. Niet op dat moment. Niet op die plek. Gedachten dragen echter energie en woorden hebben macht, de negatieve kanten daarvan zijn genoeg om behoorlijke schade aan te richten aan zowel het individu dat vervloekt is, als aan degene die de vloek heeft uitgesproken. Dat heet karma, jongens en meisjes. Het is misschien niet wetenschappelijk bewezen, maar voor degenen onder ons die lang genoeg hebben geleefd om het verhaal te vertellen, we weten dat er een aantal waarheden meer diepgang hebben dan ooit zou kunnen worden gedacht. Soms is het niet nodig om iemand dood te wensen of zelfs iemand dunner te wensen. Soms is er helemaal geen vloek voor nodig. Soms is alles wat nodig is het wijzen met onze eigen knoestige vinger en het plaatsen van een beetje schuld.

Tijdens hun verhitte confrontatie valt Billy Halleck de mooie jonge Gina op, staande naast de oude zigeuner. "Is ze je kleindochter? Achterkleindochter?" vraagt Halleck. "Misschien kun je even wachten terwijl ik het adres van mijn eigen dochter opschrijf. Ze is niet zo mooi als jouw Gina, maar wij vinden haar erg mooi. Misschien kunnen ze corresponderen over onrecht. Wat denk je, Lemke? Zullen ze daar over kunnen praten als ik net zo dood ben als je dochter? Wie is in staat om uiteindelijk uit te zoeken waar het onrecht echt lag? Kinderen? Kleinkinderen? Ik schrijf het adres op. Het duurt maar even. Als zij deze puinhoop niet uit kunnen zoeken, kunnen ze misschien op een dag elkaar neerschieten en dan kunnen hun kinderen het nog eens proberen. Wat denk je, oude man... is dat logischer dan deze shit?"

Tegen het einde van het verhaal stemt Taduz ermee in om Billy weer te ontmoeten en om de vloek op te heffen. De oude zigeuner brengt een aardbeientaart mee en voegt er bloed van een wond in Billy's hand aan toe. Taduz legt uit dat de vloek niet vernietigd kan worden, maar wel kan worden doorgegeven. Billy's gewichtsverlies zal stoppen voor een korte tijd en dan opnieuw beginnen, tenzij een andere persoon de taart eet.

Billy weet vrijwel meteen aan wie hij dit toetje zal serveren: zijn vrouw, die hij de schuld geeft als de oorzaak van dit alles en van wie hij gelooft dat ze zo goed als klaar was om hem te laten opnemen in het gekkenhuis. Billy keert eindelijk terug naar huis en Heidi ontvangt hem met open armen. In de ochtend ontdekt hij echter dat niet alleen zijn vrouw van de taart heeft gegeten, maar ook zijn dochter. Het wiel draait weer en landt op Billy, die nu alleen zichzelf de schuld kan geven. De roman eindigt als Billy besluit om een laatste stukje taart voor zichzelf op te dienen. Het is een donker einde, maar ik neem aan dat het zo gaat als je het schuldspel speelt. Of we nu met de vinger naar anderen wijzen of naar onszelf, we verliezen altijd. Carrie Fisher zei ooit: "Wrok is als het drinken van vergif en wachten tot de andere persoon sterft."

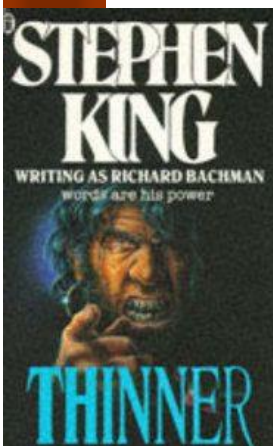
Nou, ik denk dat hetzelfde kan worden gezegd van schuld. Ik denk dat King ons dat probeert te vertellen, met zijn beste Bachman-stem.

Hij zegt dat denk ik het beste in de brief die Billy aan zijn vrouw schrijft voor hij de stad verlaat, op zoek naar de oude zigeuner. Hij schrijft: *"Het is gemakkelijker om de schuld te geven, makkelijker om wraak te willen. Maar als je goed naar dingen kijkt, begin je te zien dat elke gebeurtenis verstrengeld is met elke andere gebeurtenis, dat er soms dingen gebeuren alleen maar omdat ze gebeuren. Niemand van ons wil het graag, omdat we dan nooit kunnen uithalen naar iemand om de pijn te verlichten: we moeten een andere manier vinden, en geen van de andere manieren is zo eenvoudig of zo bevredigend."*

In de kern gaat *De Vervloeking* over de vruchteloosheid van de schuld. Het is allemaal de waardeloosheid van vinger wijzen, en de hopeloosheid in het vinden van de fout. Het herinnert ons aan het voordeel van opstaan en doorgaan, van acceptatie en vergeving, al was het maar om geen andere reden dan de somberheid van de alternatieven.

Als we, voordat we beschuldigen, kunnen proberen het te begrijpen, dan kunnen we misschien het draaien van het wiel stoppen voordat het te laat is.

"Wat ik geleerd van Stephen King" is een exclusieve reeks artikelen van Cemetery Dance Online over de levenslessen, wijsheid en spiritualiteit die te vinden is in de werken van Stephen King. Jason Sechrest begon zijn carrière op 15-jarige leeftijd als schrijver voor Femme Fatales magazine. Zijn publicaties zijn te vinden in LA Weekly, Frontiers, Entertainment Weekly en meer. Hij tweet als [@JasonSechrest](https://twitter.com/JasonSechrest) en schrijft vaak berichten op Facebook op [Facebook.com/JasonSechrest](https://www.facebook.com/JasonSechrest).

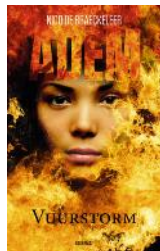

Winnaars

Winnaars Oase van Nico de Braeckelee

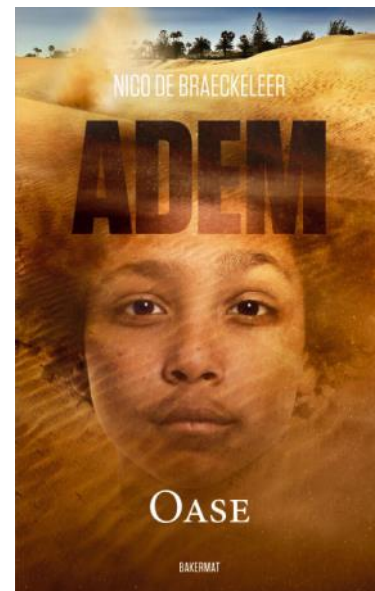
Je moest ons laten weten wat de namen van de voorgaande drie delen in deze serie zijn, om het laatste boek, *Oase* te winnen.

Dat zijn natuurlijk: *Tsunami*, *IJs* en *Vuurstorm*.

Dat wisten ook de drie winnaars:

Hans Keijzer uit Edam, Anna van der Schaaf uit Leeuwarden en Ruud van der Zijden uit Heeswijk-Dinther.

De prijs komt zodra die hier binnen is naar jullie toe!
Veel plezier ermee!

Winnaars Dr. Sleep

De vader van Danny, Jack Torrance zie je in de film *de Shining*. Er is een Kubrick-film gemaakt (met Jack Nicholson als Jack Torrance en Danny Lloyd als Danny) maar daarna maakte King er zelf nog een tv-serie van. Maar wie speelden hier de rollen van moeder Wendy, vader Jack en klein Danny? We wilden de voor- en achternamen, en dat zijn natuurlijk Rebecca de Mornay als Winifred Torrance, Steven Weber als Jack Torrance en Danny werd gespeeld door Courland Mead.

De prachtige Blu-Ray van *Dr. Sleep* die je kon winnen dankzij Warner Bros bij de Extra prijsvraag heeft heel veel reacties opgeleverd. Meer dan 100 fans reageerden dat zij die wel zouden willen hebben... dus toverden we de hoge hoed er maar weer bij om vijf gelukkige winnaars met de juiste antwoorden eruit te halen...

Gefeliciteerd!

Karin Scheelings uit Bennebroek,
Natascha Rijdsijk uit Maasland,
Teus van Beek uit Veenendaal,
Thierry Opsomer uit Brugge (B)
en
Koos Timmenga uit Assen!

LUCKEY QUARTER

Dit keer de antwoorden van:

Pascal Vegterlo

Lucky Quarter staat letterlijk vertaald voor gelukskwartje, of gelukshoekje. De naam voor deze rubriek is natuurlijk gebaseerd op het verhaal van Stephen King (uit Alles is Eventueel). Als jouw e-mailadres uit ons nog steeds groeiende adressenbestand wordt gehaald, is dat met recht een gelukkig hoekje geweest! Want iedereen die staat ingeschreven om ons magazine te ontvangen heeft daarvoor kans om de "Lucky Quarter email" van de fanclub te ontvangen. We trekken elke maand uit dit bestand willekeurig een e-mailadres.

Je krijgt altijd een prijs (je) voor je deelname. Die zal elke keer weer anders zijn en je ziet vanzelf welke verrassing er bij je op de mat valt als je meedoet!

Pascal krijgt natuurlijk wat merchandise toegestuurd, en het boek *Mobiel*, dat hij nog mist in zijn verzameling!

Hoe lang ben je al King-fan, Pascal, en hoe komt dat zo?

Ik ben al zo'n 20 jaar fan van Stephen King. Een vriend van toen tipte mij op *De Donkere Toren: de Scherpshutter*. Dat pakte me gelijk. Dus de volgende drie boeken waren deel 2, 3 en 4 van *de Donkere Toren*. En toen wachten tot deel 5 uitkwam... Ondertussen genoeg andere boeken van Stephen King gelezen hoor!

Werk: Leraar op een basisschool

Leeftijd: 37 jaar

Woonplaats: Marknesse

Wat is je favoriete boek en waarom?

Een boek dat mij gelijk pakte (en dat ik voor mijn doen in recordtijd heb gelezen) is *Gevangen*. Dit verhaal is zo geschreven, dat je door wilt lezen. De gebeurtenissen volgen elkaar vlot op, constante spanning en actie. Boeiende personages (nu ik dit zo opschrijf: hetzelfde geldt voor *de Beproeving*, mijn andere favoriete boek van King).

Wat is je favoriete film en waarom?

Carrie. Geweldig boek ook trouwens! De koude rillingen die je van die moeder van Carrie krijgt. Tijdens het kijken krijg je zo'n hekel aan haar en medelijden met haar dochter Carrie... Maar ook hoe je het onheil voelt naderen. Die spanning wordt mooi opgebouwd. Een erg goede verfilming. Tip: kijk de nieuwere versie niet, dat is me toch een draak van een film!

Welk boek of film ontbreekt nog in je verzameling?

De meeste boeken heb ik wel. Ik heb ooit de tot dan toe complete collectie van iemand overgenomen. Welk boek nog ontbreekt, is *Mobiel*. De overige titels heb ik volgens mij allemaal wel. Nieuwe boeken schaf ik gelijk aan, dus zo blijft de collectie mooi up-to-date!

Welke andere schrijvers lees je wel eens?

Heel divers. Vooral spannende boeken. Ik houd van Scandinavische thrillers, maar ook erg van wielerverhalen (*de Muur*). Momenteel lees ik *Geen uitweg* van Taylor Adams, getipt door Joe Hill. Terechte tip, gaaf boek! (note van de redactie: van *Hinderlaag*, eveneens van deze schrijver, lees je een recensie in deze KT.)

Hoe ben je met de fanclub in aanraking gekomen?

Ik zocht de complete bibliografie van Stephen King. En zo zoekend op internet kwam ik op jullie site terecht. Daar heb ik me gelijk aangemeld voor de Kings Things.

Wat zou je aan Stephen King willen vragen?

Volgens mij wordt hem deze vraag dagelijks gesteld, maar mijn vraag zou zijn: Hoe kan het dat je zoveel schrijft, maar dat elk verhaal toch uniek op zichzelf is? Hoe kom je aan zoveel creatieve ideeën en hoe lukt het je om die zo gaaf uit te werken?

Heb je nog tips of suggesties?

Ik heb geen tips, maar wil jullie wel complimenteren met al het werk dat jullie verzetten. De Kings Things ziet er aantrekkelijk uit, het leest fijn weg. Daarnaast alle acties, boekenstands en ga zo maar door. Respect voor al het werk dat jullie verzetten.

Zijn we je iets vergeten te vragen?

Veel mensen waren erg negatief over de verfilming van *The Dark Tower*. Terecht?

Ik verbaasde me over al het gal dat over deze film gespuwd werd.

Ik ging met de instelling om een gave actiefilm te zien. In dat geval ben ik niet teleurgesteld. Van een serie waar Stephen King meer dan 30 jaar aan heeft gewerkt, valt geen goede verfilming te maken. Daar is het te immens voor. Dan maar genieten van een leukere actiefilm met knipogen naar Kings' meesterwerk?

Lucky Quarters stopt, tenzij er weer nieuwe bijdragen binnen komen vallen. Er zijn er nu nog 2 op voorraad om te plaatsen.

Deed je nog niet eerder mee en wil je ook graag een bijdrage leveren? Dat kan!

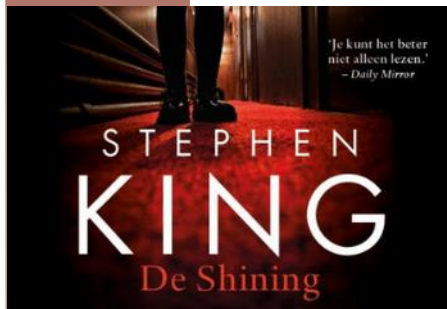
Kijk hier voor de vragen, regels en waar je je bijdrage heen mag sturen.

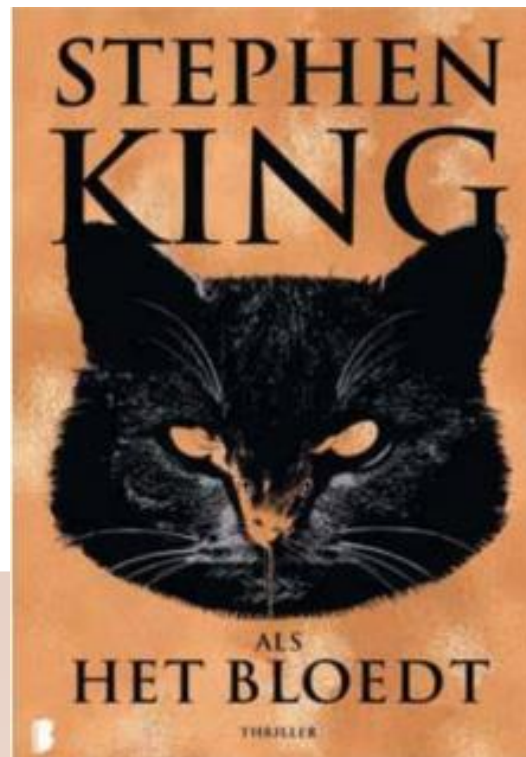
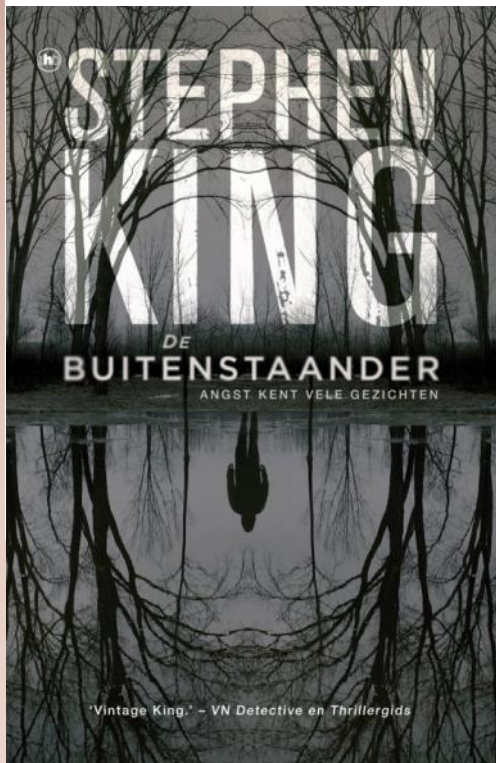
WORDT VERWACHT NEDERLAND

door Chrissy

Alle data onder
voorbehoud
van de uitgever

Datum:	Soort:	Details:
Reeds verkrijgbaar !	paperback	<i>Pet Sematary</i> bij Lidl, voor 5,99. Glanzende omslag met ISBN 9789021025337
Reeds verkrijgbaar !	paperback	<i>Revival</i> bij de Lidl, voor 5,99. Glanzende omslag met ISBN 9789021025537
Reeds verkrijgbaar !	paperback	<i>De Buitenstaander</i> voor 10,00 ISBN: 9789044359930 House of Books
25 juni 2020	dwarsligger	<i>Shining – Dwarsligger</i> ISBN 9789049807788 936 pagina's voor 13,99 Luitingh -Sijthoff
juni 2020	paperback met flappen	<i>If it Bleeds – Als het Bloedt</i> ISBN 9789025590256, voor 24,99 uitgeverij de Boekerij

The Stephen King Collectibles

Door: Pitou Spruit

Een vaak gehoorde kreet binnen de 'Stephen King-gemeenschap': "Er is in ons land weinig animo voor de gelimiteerde Nederlandse hardcoverboeken van Stephen King"... Dit is helaas waar. Hoe anders is het in Engeland (UK) en in de Verenigde Staten (US). Zodra een uitgeverij een nieuwe titel aankondigt als zijnde Limited, is deze in no time uitverkocht. En dan hebben wij het over boeken van honderden tot duizenden Ponden/Dollars... Krankzinnig? Het maakt niet uit hoe en wat je verzamelt, als je er maar plezier aan beleeft... daarom laat ik je graag eens kennismaken met deze speciale uitgaves.

Deze maand de collectible

The Gunslinger

Eén van de meest gewilde collectibles in King-verzamelland is *The Gunslinger* (*De scherpschutter*), het eerste deel van de *Donkere Toren* (*The Dark Tower*). De reden hiervan? Misschien omdat dit het eerste deel van de *Donkere Toren*-reeks is? Of misschien wel omdat er een beperkte oplage van de Signed Limited Edition was, namelijk 500...

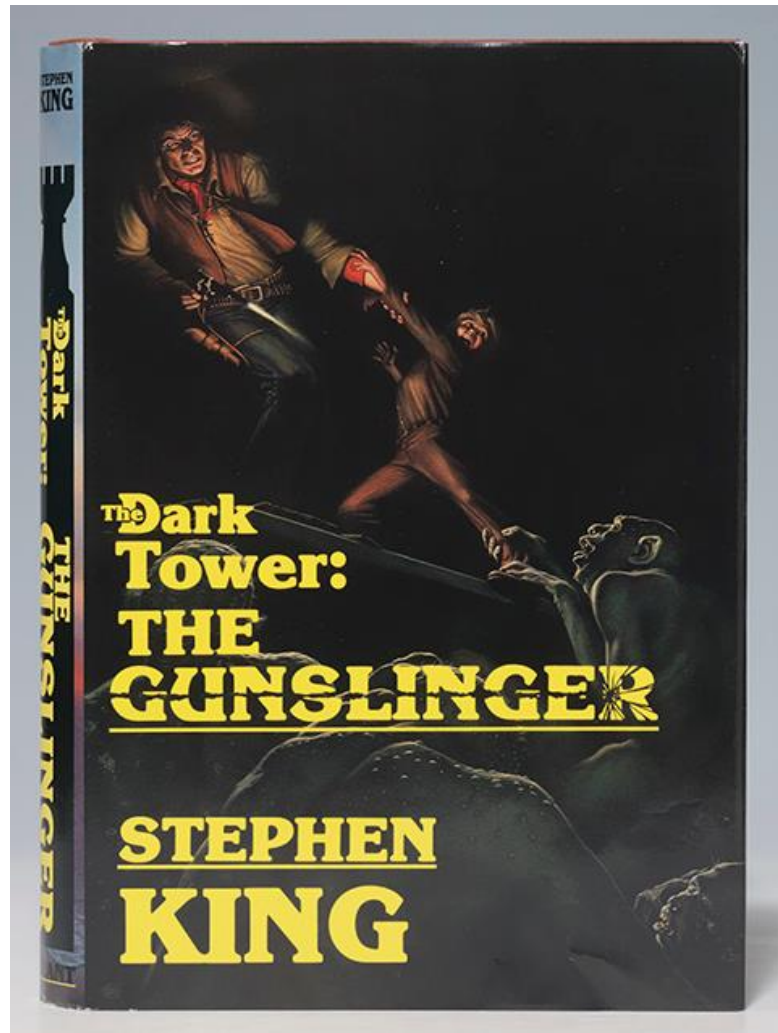
Donald M. Grant (US) brengt deze titel uit 1982 in hetzelfde jaar in verschillende edities uit, maar ze zagen er allemaal hetzelfde uit.

We beginnen bij de First Trade Edition (1e druk) waarvan 10.000 exemplaren verschenen. Het boek had een dustjacket maar geen slipcase. De artiest was Michael Whelan en het boek kostte \$20,00. In 1984 verscheen een tweede druk (10.000), de prijs is onbekend. De eerste druk is nu ongeveer \$1.000,00 waard en de tweede druk zo'n \$300,00.

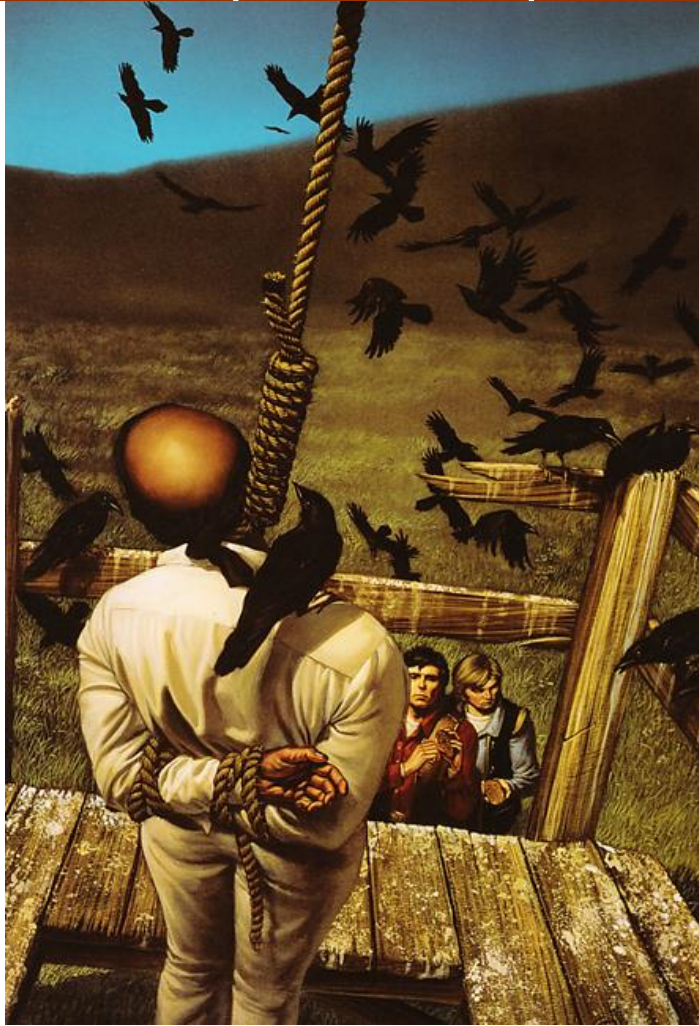
De Signed Limited Edition (500) zag er dus precies hetzelfde uit, echter deze kwam wel met een slipcase en was uiteraard gesigneerd door Stephen King en Michael Whelan. De prijs.... 'slechts' \$60,00!

Dit boek, in gave conditie, is nu ongeveer tussen de \$6.000,00 en \$7.000,00 waard....

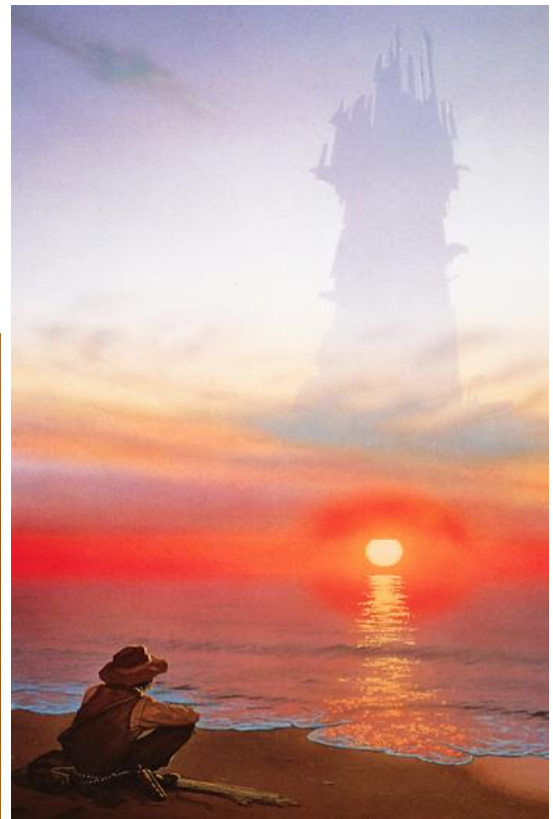
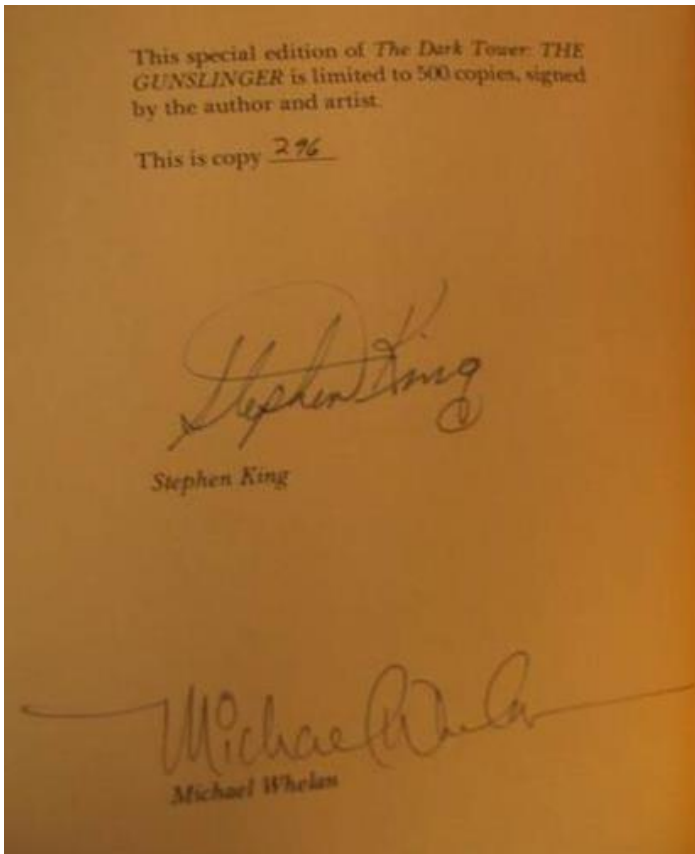
Een beste investering!

The Stephen King Collectibles

Er werden tevens 25 Presentations Copies uitgegeven, deze waren gesigneerd maar niet genummerd. Daarnaast waren 10 kopieën gereserveerd voor de artiest (Artist's Copy), 40 voor de auteur (Author's Copy) en 12 voor de uitgever (Publisher's Copies).

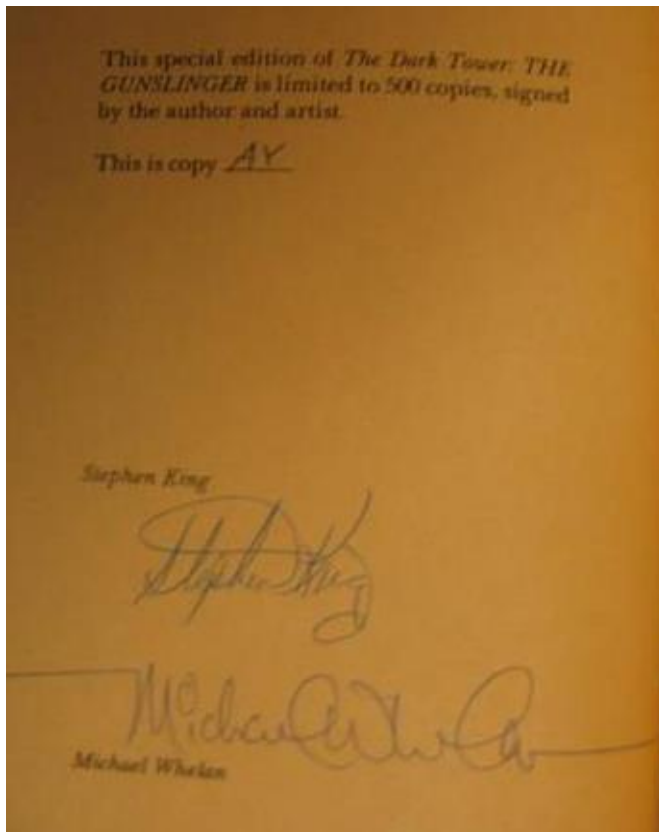

<- Signeerpagina Signed Limited Edition

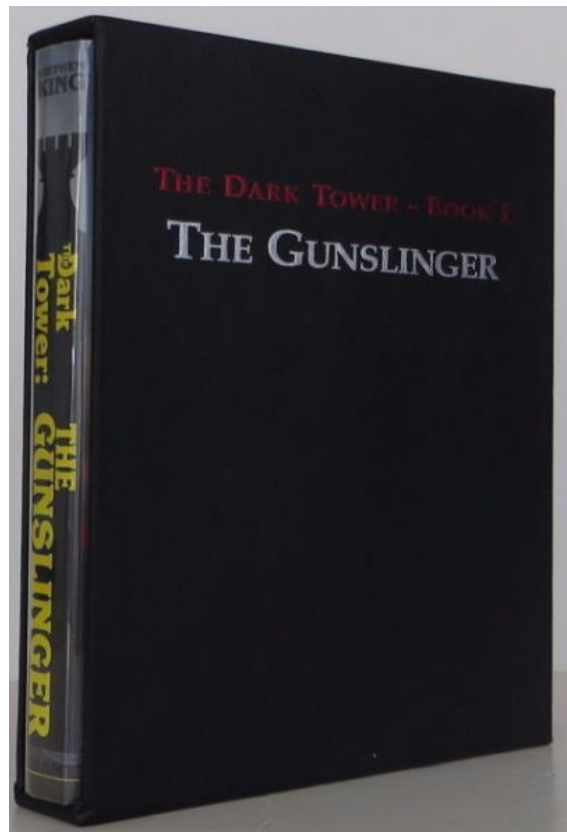

The Stephen King Collectibles

De Lettered Edition (A-Z en AA-ZZ), 52 in totaal, werd tevens uitgegeven met een slipcase. De prijs destijds is hiervan niet bekend. De verkoopprijs is laatst gesignaleerd op meer dan \$10.000,00.

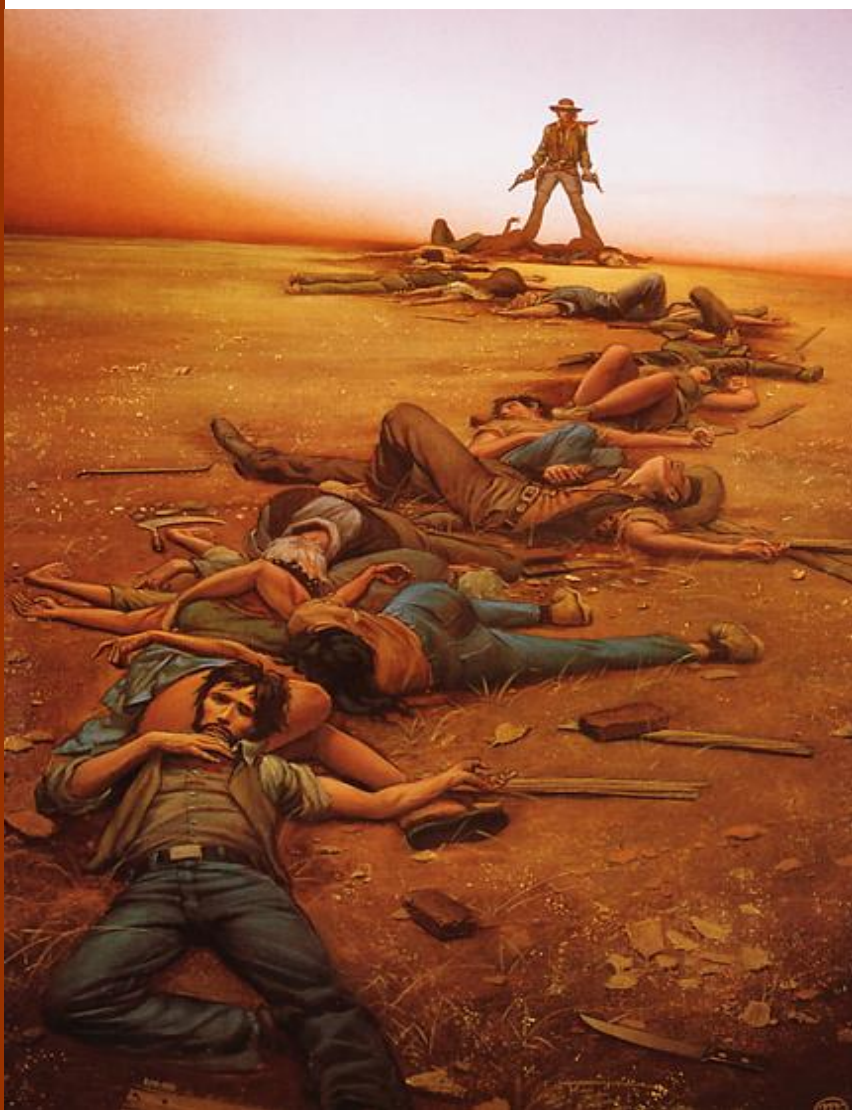
Signeerpagina Lettered Edition

Voor \$34,95 kon je een losse slipcase aanschaffen bij The Collector uit de Verenigde Staten (www.stephenkingcollector.com)

The Stephen King Collectibles

Helaas bezit ik (nog) geen exemplaar van deze titel

NO IMAGE
AVAILABLE

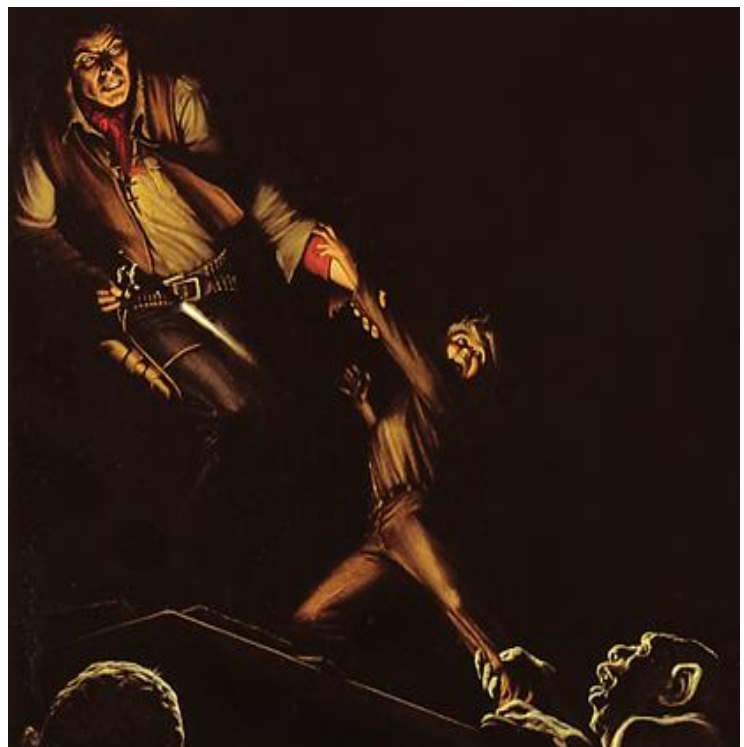
Terminologie:

Slipcase: Hoes waar je het boek in schuift, ter bescherming.

Dustjacket: Een stofomslag om het boek.

Signed Limited Edition: Een genummerd exemplaar, wereldwijd kleiner in oplage dan een Gift Edition, dat is gesigneerd door Stephen King en door de artiesten die de illustraties verzorgen.

Lettered Edition: Een exemplaar met wereldwijd een zeer kleine oplage (26/52) aangeduid met een letter (bijv. A of AA) dat gesigneerd is door Stephen King en door de artiesten die de illustraties verzorgen.

120+ korte verhalen van Stephen King (en waar je ze kunt vinden)

Dat klopt. 120 Stephen King korte verhalen en dan nog een paar!

Eén. Twee. Nul.

Stephen King, die net zo bekend staat om zijn wonderbaarlijke productieve output van fictie als om zijn fijn bewerkte horror, heeft meer dan 120 korte verhalen in zijn carrière (tot nu toe) geschreven. Veel daarvan zijn opgenomen in 11 verzamelbundels van korte fictie, verspreid over 1978 tot 2015.

Je kunt een [alfabetische lijst van elk kort verhaal](#) vinden op zijn website, elk met een datum en plaats van publicatie en ook een [lijst met bloemlezingen](#).

Net als Kings romans variëren zijn korte verhalen van het zorgvuldig weergegeven alledaagse (eerlijke, literaire fictie korte verhalen zoals *Herman Wouk is still Alive*, hoewel er niets alledaags is aan dat gruwelijke einde) tot aan het bizarre bovennatuurlijke (ik ben geobsedeerd door *De Mist* in al zijn verschijningen). Lengtes variëren, onderwerpen variëren, en je zult nooit een meer uitgebreide lijst van gewone objecten veranderd zien worden in angstaanjagende monsters (Een strijkmachine! Hij veranderde een strijkmachine in een monster in *De Mangel*).

Ik durf zelfs te beweren dat King het sterkst is in deze verkorte vorm. Iets in de beknoptheid van het korte verhaal brengt het beste in zijn schrijven naar boven (en nee, dat is niet alleen mijn excuus voor het niet lezen van alle 1.116 pagina's van Het).

Maar waar begin je eigenlijk, met meer dan 120 Stephen King korte verhalen die gewoon wachten om gelezen te worden? Als je googelt vindt je een aantal lijsten met topverhalen: [16 beangstigende korte verhalen](#), [13 verhalen die je nog nooit gelezen hebt](#), [7 verhalen perfect voor Halloween](#)...we hebben hem zelfs opgenomen in een lijst van [klassieke korte verhalen](#) hier op Book Riot.

Deze mini-gids zou je op weg moeten helpen. Ik heb elke kort-verhaaltitel opgenomen, dus als je op zoek bent naar een bepaald werk, maak dan goed gebruik van die ctrl-F functie en je vindt de bijbehorende bloemlezing of de online locatie van het verhaal.

Stephen King Online Korte Verhalen

Er zijn een paar van Kings verhalen beschikbaar om gratis online te lezen, voor als je een proefrit wilt maken voordat je je er toe verbindt om een hele bloemlezing te kopen. Dit handjevol korte verhalen is voornamelijk zonder bovennatuurlijke elementen. Net als *The Reach*, zijn ze grimmig menselijk. Alle elementen van horror komen voort uit Kings briljante gebruik van kleine stadsgeheimen en de menselijke omstandigheden. Dus als je op zoek bent naar griezelige clowns of ondode kinderen, hebben deze Stephen King korte verhalen misschien niet uw voorkeur. Maar ze zijn allemaal op unieke wijze overtuigend. Waarmee ik bedoel verschrikkelijk en alarmerend.

King draagt vrij regelmatig bij aan *The New Yorker*, zijn laatste verhaal verscheen in 2015.

Alle verhalen die gepubliceerd zijn in het tijdschrift zijn opgenomen op [zijn bijdrage pagina](#), en de eerste vier zijn voor iedereen beschikbaar.

Eerdere verhalen zijn beschikbaar voor abonnees.

[A Death](#)

[Premium Harmony](#)

[Harvey's Dream](#) en

[Cone Head](#) (Dit is meer een anekdote dan een verhaal.)

King publiceerde ook een kort verhaal, [Herman Wouk is Still Alive](#), in *The Atlantic* in 2011 en onlangs twitterde hij de link naar een gloednieuw kort verhaal [Laurie](#), dat hij een voorgerecht noemde voor zijn nieuwste boek, *De Buitenstaander*.

Stephen King korte verhalen gedrukt of als eBook

Het grootste deel van Kings korte verhalen bestaat alleen in de serie van 11 verzamelbundels die hij heeft gepubliceerd tijdens zijn carrière. Technisch gezien bevatten vier van deze collecties een handvol novellen in plaats van ongeveer 20 korte verhalen. Maar ik neem ze hier toch op om twee redenen: King zet ze bij zijn korte-verhaalcollecties op zijn website en ze bevatten een aantal van zijn bekendste en meest ongelooflijke werken.

Night Shift

De allereerste bloemlezing met korte verhalen van Stephen King werd gepubliceerd in 1985. De Satanskinderen en andere verhalen bevat een aantal bekende werken, zoals De Satanskinderen en Een afzakkertje. Evenals 16 andere huiveringwekkende verhalen, waaronder De Mangel (die ene over die bezeten strijkmachine!). Andere titels zijn o.a.: Ratten, De Boeman, Doodtij, De rozige lente, De richel, De patiënte van kamer 312, Twee maal twee is vier, Soms keren ze terug, Ik ben de toegang, Pastorale, Afspraak met Norma.

Different Seasons

Ook in 1985 komt Ik weet wat je wilt. In Nederland heeft men de boeken Night Shift en Different Seasons niet één op één uitgegeven, maar zijn het uiteindelijk 3 boeken geworden, waarin wel alle oorspronkelijke verhalen zijn opgenomen. *Ik weet wat je wilt* bevat een kort verhaal genaamd Het Lijk, waarin vier jongens de bossen van Maine intrekken, wat natuurlijk het uitgangspunt werd voor de film Stand by Me uit 1986. De andere zes verhalen in dit boek zijn *De laatste laddersport*, *Ik weet wat je wilt*, *Stop Ermee B.V.*, *Jerusalem's Lot*, *Trucks* en *De ademhalingsmethode*.

In 1984 kwam al het boek *De Leerling* uit, met daarin de later verfilmde verhalen *De Ontsnapping* en *De Leerling*. Het eerste verfilmd met de titel Shawshank Redemption en het ander verhaal is verfilmd als The Apt Pupil.

Skeleton Crew

Duistere Krachten kwam in 1986 als volgende. Dit wordt de eerste verzamelbundel die ik ga kopen, want het bevat mijn persoonlijke favorieten, *Het Rak* en *Dichte Mist*. (*Dichte Mist* is in Nederland als apart boek uitgegeven in 1986). Onder de andere 20 verhalen is ook het huiveringwekkende *Gramma*, een gruwelijk verhaal over een jonge jongen en zijn bedlegerige grootmoeder, met wie er iets vreselijk mis is. Zoals John Saavedra van Den of Geek! al liet weten, zullen toegewijde horrorfans aspecten in het korte verhaal herkennen dat het stevig in Lovecraft's Cthulhu-mythe plaatst.

Andere verhalen in dit boek zijn: *Er zit daar een tijger*, *De aap*, *Kain stond tegen zijn broeder op*, *Mevrouw Todd gaat binnendoor*, *De Jaunt*, *De schnabbel*, *Paranoïde: een bezwering*, *Het vlot*, *Duistere krachten*, *De man die geen hand wilde geven*, *Strandleven*, *Het spiegelbeeld van de maaier*, *Nona*, *Voor Owen*, *Overleven*, *De vrachtauto van oom Otto*, *Vroege bestellingen (Melkman 1)*, *Zware wielen: een vertelling rondom de wasserij (Melkman 2)*,

en *De ballade van de flexibele kogel*.

Four Past Midnight

Net als *Nightshift* is ook *Four Past Midnight* in Nederland niet als één boek uitgegeven. In Nederland verscheen deze bundel van Stephen Kings korte verhalen uit 1990 in twee delen. Het eerste deel, *Tweeduister*, bevat twee langere, novelle-achtige verhalen die beiden verfilmd zijn, namelijk *De Engeliëren* en *Het geheime raam*. In het tweede deel, uitgegeven als *Schemerwereld* vind je de andere twee verhalen, *De man met het litten* en *Spookfoto's*.

Nightmares & Dreamscapes

De bundel *Nachtmerries en Droomlandschappen* uit 1993 bevat waarschijnlijk enkele van Kings vreemdste korte verhalen. Er is er één over een paar boosaardige Klappertanden (je weet wel, zo'n speelgoed-kunstgebit dat je opwindt en dan klapperen ze) en één over een vinger die verschijnt uit de wasbak in de badkamer van de hoofdpersoon, *De bewegende vinger*. Die heb ik niet gelezen, maar alleen al het gegeven maakt me een beetje bang. Andere bijzondere avonturen zijn: *Dolan's Cadillac*, *Weg met die rotzooi*, *Wees geduldig met kinderen*, *De Spookvlieger*, *Papsie*, *Het laat je niet los*, *Opracht*, *Sneakers*, *De sterren van de hemel*, *Thuisbevalling*, *Regentijd*, *Mijn prachtige paard*, *Hallo, met wie spreekt u?*, *Het Volk van Tien Uur 's Ochtends*, *Crouch End*, *Het huis aan Maple Street*, *Het vijfde kwart*, *De zaak van de doctor*, *Umney's laatste zaak*, *Kop omlaag!*, *Augustus in Brooklyn*, *Aantekeningen* en *De bedelaar en de diamant*.

Hearts in Atlantis

Een aantal mensen zou de titel van deze verzameling van vijf novelles uit 1999 kunnen herkennen, aangezien het ook de titel van een film uit 2001 is, met Anthony Hopkins in de hoofdrol. De film zelf is eigenlijk gebaseerd op een kort verhaal uit de bundel, *Lage mannen in gele jassen*, en niet op het titelverhaal, *Harten in Atlantis*. Ook inbegrepen zijn *Blinde Willie* en *Waarom we in Vietnam waren*.

Everything is Eventual

Alles is Eventueel uit 2002 is weer een bloemlezing van werkelijke korte verhalen, in tegenstelling tot verhalen. Hieronder is *1408*, dat in 2007 werd verfilmd met John Cusack.

Dit boek bevat ook *De dood van Jack Hamilton*, dat werd gepubliceerd in *The New Yorker* in 2001.

Dit is ook de verzameling waarin je *Sectiekamer Vier*, *De man in het zwarte pak*, *Al wat je bemint, zal worden weggevoerd*, *In de doodskamer*, *De Kleine Zusters van Eluria*, *Alles is Eventueel*, *L.T.'s theorie over huisdieren*, *Het wegvirus rijdt naar het noorden*, *Lunch in het Gotham Café*, *Dat gevoel waarvan je alleen in het Frans kunt zeggen wat het is*, *Achtbaan*, en *Geluksvogel* vindt.

Just after Sunset

Oh, *Na zonsondergang*, met zijn uiterst vreemde *De Hellekat*. Deze collectie van 13 verhalen uit 2008 bevat ook *Harveys droom*, dat, net als *De dood van Jack Hamilton*, eerder werd gepubliceerd in *The New Yorker* (2003). *Harveys droom* is een vreemd verhaaltje over een man en zijn vrouw dat zich afspeelt in Castle Rock. Deze fictieve stad komt terug in een aantal romans en verhalen van King, en dient als het decor van *de Hulu serie Castle Rock*.

De andere verhalen zijn: *Willa*, *Het hardloopmeisje*, *Parkeerterrein*, *Vet goed*, *De dingen die ze achterlieten*, *De middag van de diploma-uitreiking*, *N*, *De New York Times met korting*, *Stom*, *Ayana* en *In de klem*.

Stephen King Goes to the Movies

Stephen King Goes to the Movies, gepubliceerd in 2009, is een herdruk van vijf eerdere korte verhalen die op het filmdoek te zien waren: *1408*, *De*

mangel, *Lage mannen in gele jassen*, *De ontsnapping*, en *De Satanskinderen*. Het bevat ook wat commentaar van King op elk verhaal, wat fans waarschijnlijk van belang zullen vinden. Tevens is voor diegenen die de overgang van Kings films naar zijn fictie willen maken, deze collectie een perfecte start.

Full Dark, No Stars

Beschreven in de samenvatting als een verzameling van vier intense korte verhalen met vermelding als het centrale thema, is *Aardedonker zonder sterren* (2010) een krachtig, maar moeilijk te lezen boek. In het voorwoord worden deze verhalen ook een aantal van Kings meest grafische en genadeloze verhalen tot nu toe genoemd. Ik kan daar niets tegen inbrengen. Dat ze ook enkele van zijn meest suggestieve zijn, wordt ondersteund door het feit dat twee van de vier verfilmd zijn: *Een goed huwelijk* werd verfilmd in 2014, en Netflix bracht een verfilming van *1922* op hun streaming platform uit in 2017. De andere twee verhalen zijn *Grote Trucker* en *De Verlenging*.

Als kanttekening: King moet zich vooral vrij voelen om nooit meer ratten te gebruiken in één van zijn verhalen, met mijn vriendelijke en liefhebbende dank voor de nachtmerries.

The Bazaar of Bad Dreams

De Bazaar van boze dromen, uitgebracht in 2015, is de meest recente compilatie van korte verhalen van Stephen King. Misschien omdat ze zo recent zijn, zijn ze minder bekend. Maar niet minder overtuigend. Drie daarvan – *Premium Harmony*, *Een sterfgeval* en *Herman Wouk leeft nog* - herken je uit de lijst met vrij beschikbare verhalen hierboven. Voor de andere 17 hoeft je alleen *De Bazaar van boze dromen* te openen, met zijn griezelig aantrekkelijke cover. In dit boek vind je ook: *Mile 81*, *Batman en Robin hebben een aanvaring*, *Het Duin*, *Moraal*, *De beenderkerk*, *Leven na de dood*, *UR*, *Blockade Billy*, *Tommy*, *De kleine groene god van ondraaglijk lijden*, *Die bus is een andere wereld*, *Dronken vuurwerk*, *Rotjoch*, *Niet helemaal lekker*, *Mister Yummy*, *Necrologieën*, en *Zomeroneer*. In Nederland kreeg je een klein boekje met een extra verhaal, *Rotjoch*, als je *Bazaar van Boze dromen* kocht.

Conclusie? Dat zijn veel korte verhalen van Stephen King.

Het is veel van alles, echt waar. Niet alleen in termen van getallen, pagina's of woorden, maar ook in termen van emoties en angsten. Proberen om alle korte verhalen van King te lezen zou behoorlijke onderneming zijn en één die het best in fasen zou kunnen worden volbracht. Maar hopelijk geeft dit je een idee van waar te beginnen!

Als je klaar bent met de meer dan 120 korte verhalen van Stephen King of als je zin hebt om wat langere werken te lezen tussen de verzamelbundels door, overweeg dan het raadplegen van een [Stephen King Reading Pathway](#) of deze [Ultimate Stephen King Reading Guide](#) om je op weg te helpen.

Veel leesplezier! (Met genoeg lichten aan, natuurlijk.)

UNDERWOOD LARRY

flagg records presents

**BABY,
CAN YOU DIG
YOUR MAN?**

© Ashton Gallagher

BOEKRECENSIE

8

Hinderlaag van Taylor Adams

door Jan

Oorspronkelijke

titel:

Eyeshot

Auteur:

Taylor Adams

Uitgever:

Luitingh Sijthoff

Jaar van uitgifte:

2020

Aantal pagina's:

296

ISBN:

978 90 245 8396 6

Link/urls:

[Auteur](#)[Uitgever](#)

James en Elle Eversman reizen met hun auto door de Mojave-woestijn, op weg naar hun nieuwe huis en een nieuwe start in hun leven. Op een gegeven moment wordt hun auto beschoten en stranden ze midden in de woestijn, kilometers van de dichtstbijzijnde plaats, samen met vier andere personen die in dezelfde val gelopen lijken te zijn. Op anderhalve kilometer afstand zit een van 's werelds beste scherpschutters, die het op hun leven gemunt heeft. Een bloedstollend kat-en-muisspel ontspint zich. Lukt het de gestrande personen aan de scherpschutter te ontsnappen?

Taylor Adams is een Amerikaanse auteur, die eerder furore maakte met de thriller *No exit (Geen uitweg)*, die in 28 landen verscheen en momenteel verfilmd wordt. *Eyeshot* verscheen oorspronkelijk in 2014, en is nu als *Hinderlaag* in een Nederlandse vertaling beschikbaar.

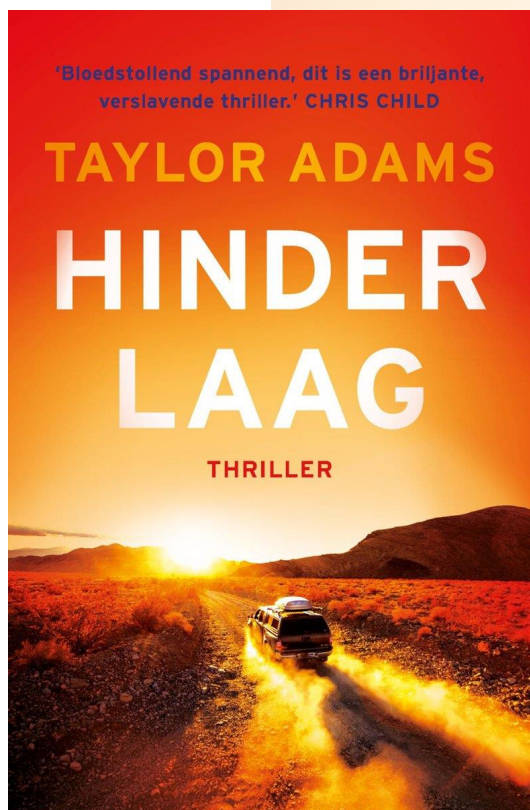
Hoewel ik van nature meer een fantasyfan dan thrillerfan ben, sprak het gegeven van het boek me wel aan. Het is iets dat King ook bedacht zou kunnen hebben: Echtbaar strandt midden in een kale, vlakke woestijn, letterlijk in het vizier van een scherpschutter, en moet zien te overleven. Het hele boek speelt zich binnen de tijdsperiode van een paar uur af (op de eerste en laatste paar pagina's na). Het gegeven is eigenlijk heel simpel en al snel wijst alles erop dat het James en Elle nooit gaat lukken aan de schutter te ontsnappen, dus waar moeten dan die bijna 300 pagina's over gaan? Daar komt dan het schrijftalent van Adams om de hoek kijken. Soms lijkt het verhaal wat langdradig te worden, maar steeds als je denkt: "nou weet ik het wel", weet hij feilloos het verhaal opnieuw een wending te geven. Die wendingen zijn niet altijd even waarschijnlijk, maar maken wel dat je steeds weer op het puntje van je stoel zit en je afvraagt hoe lang dit nog goed kan gaan. Typisch zo'n boek dat je eigenlijk in één ruk uit wilt lezen, omdat je wilt weten hoe het afloopt.

Adams heeft zich zeer goed verdiept in de materialen en technieken die scherpschutters hanteren. Een dikke plus voor bronnenonderzoek dus; dit draagt in hoge mate bij aan de geloofwaardigheid van het verhaal.

Net als ons grote idool King slaagt ook Adams er bijzonder goed in de hoofdpersonen (James, Elle, en de scherpschutter William) echt tot leven te laten komen. We komen erachter dat de relatie tussen James en Elle na een zestal miskramen op het punt van mislukken staat, en dat de (gedwongen) verhuizing naar een andere stad een soort van laatste redmiddel is. We ontdekken hoe de situatie waarin ze belanden, hen beiden duidelijk maakt hoeveel ze toch voor elkaar blijken te voelen (soms tot hun eigen verwondering) en hoe dit gegeven hen sterkt in de overlevingsstrijd.

Ook schutter William Tapp wordt al snel een mens van vlees en bloed, waarvoor je weliswaar geen sympathie kunt opbrengen, maar van wie het wel bijzonder is wat hem gebracht heeft tot de kille seriemoordenaar die hij is.

Met name deze goed getroffen karakters maken dat het boek van mij een dik verdiende 8 krijgt.

6,5

FILMRECENSIE

Brightburn (Netflix)

door Jeroen

Regie:
David Yarovesky

Genre:
Horror mashup

Cast:
Elizabeth Banks,
Jackson A. Dunn,
David Denman
en anderen

Film gebaseerd op:
Superman

Jaar van uitgifte:
2019

Speelduur:
90 minuten

Tori en Kyle Breyer kunnen hun kinderwens niet vervullen, maar vinden op een dag een baby. Ze noemen hem Brandon en voeden hem op als hun eigen zoon. Jaren later wordt het duidelijk dat Brandon geen normale jongen is en over bovennatuurlijke krachten beschikt. Een gevecht om te overleven begint...

Ik vond deze film in eerste instantie nog wel een originele draai geven aan een wereldberoemd verhaal, gezien het feit dat we hier eigenlijk te maken hebben met een superman-variant. Maar wel een die zich uiteindelijk niet zo gedraagt als de Superman die we allemaal kennen. Dit is eigenlijk een horror mashup met een superheldenverhaal.

Je krijgt gelukkig wel bloederige scènes (à la *Final Destination*) voorgeschoteld die worden veroorzaakt door deze super... ja wat eigenlijk? Het idee is leuk, hoe simpel ook. Maar ook al kan Brandon vliegen in deze film, het verhaal zelf komt toch niet echt van de grond.

Blijkbaar is dit wezen erop uitgestuurd om de Aarde te

veroveren, maar het hoe en waarom en vooral door wie/wat wordt nooit echt helemaal duidelijk. Natuurlijk hoeft niet alles helemaal uitgelegd te worden, maar iets meer duidelijkheid kan geen kwaad aangezien ze het wel gebruiken voor het verhaal.

Ook merk je niets van de genegenheid voor de mensheid of de mensen die hem hebben opgevoed. Dat hij met zichzelf in conflict komt voordat hij bekenden vermoordt, had het verhaal wat meer diepgang kunnen geven. Ook het meisje waarop Brandon verliefd wordt, wat eigenlijk het hele gebeuren in een stroomversnelling brengt, zie je daarna niet meer terug in het verhaal. De meeste personages zijn nogal vlak; de sheriff die eigenlijk nooit meer te doen heeft in dit kleine stadje dan een winkeldiefstal legt nu heel snel bijzondere verbindingen zonder dat hij hiervoor de juiste informatie heeft. Het lijkt wel alsof hij het script al gelezen heeft.

Dat er op het eind nog uitgesproken wordt dat ze zich herinneren dat er iets is dat Brandon kan beschadigen, terwijl dit echt heel duidelijk in beeld is geweest, is eigenlijk een belediging voor de intelligentie van de kijker. Er had echt veel meer uit deze film gehaald kunnen worden als er wat meer diepgang in had gezeten. Maar ik heb me toch die anderhalf uur best kunnen vermaken en dat is uiteindelijk ook de bedoeling van een film....

Ninja Paap-Luijten

Er werd mij gevraagd iets over mezelf hierbij te zetten, maar het gaat om het verhaal, nietwaar? Niet om de schrijver... maar vooruit, een beetje dan. Ik schrijf al jaren, ik ben al heel lang fan van Stephen King, en vreemd genoeg rollen er fantasyverhalen uit mijn vingers. Horror laat ik liever aan sai King over! Wat mij echter altijd treft in de verhalen van King, is dat hij vooral de personages zo goed weet neer te zetten. Aards, zelfs als alles helemaal ontaardt. En dat probeer ik in mijn verhalen ook voor elkaar te krijgen.

Het verhaal *De laatste dag* werd geschreven bij mijn debuutroman *Oragayn*. Eigenlijk is het een mini-prequel, een voorafje. Dit gaat over Aaron, een man die diep in de problemen zit. Het einde is enigszins open, maar als je nieuwsgierig bent, kun je altijd het boek opzoeken, want daarin lees je meer over Aaron.

Soms kiezen verhalen zelf uit in welke vorm ze verschijnen, en dit verhaal dook op in de ik-vorm. (Terwijl *Oragayn* helemaal niet in die vorm is geschreven.)

Ben je na het lezen van dit verhaal nieuwsgierig geworden naar meer? Stuur mij een berichtje via [mijn website](#) via het contactformulier, en zet in de reactie in elk geval "Kings Things fan" - dan zorg ik dat je een van mijn e-books (*Dwaalvuur*) gratis krijgt toegestuurd. **Onder alle reacties worden ook twee e-books van *Oragayn* verloot!**

De laatste dag

Hedorn, Vroegwinter 532

De lucht smaakte naar verbrand vlees. Hoestend probeerde ik de vlammen door te komen, een hand tegen mijn mond, de andere als een mislukte reddingsboei voor me uitgestoken. Soms raakten mijn vingertoppen iets aan en dan vloekte ik in een dialect dat niemand kende. Het gegil geselde mijn trommelvliezen en sneed door mijn ziel, maar hoe hard ik ook door het brandende huis rende, ik kwam nooit dichterbij. Tot mijn vingers ineens in vlees grepen, gloeiendheet smeulend vlees, en ik het vel onder mijn hand los voelde laten, als de huid van een geroosterde kippenbout -

Op dat punt aangekomen in de nachtmerrie van mijn verwrongen herinnering, werd ik wakker. Ik baadde in het zweet en als iemand op dat moment bij me was geweest om het me te vragen, zou ik hebben gezegd dat ik een brandlucht rook. Die rook ik écht. Zo sterk is de deceptie van de geest, en notoire dronkaards zoals ik krijgen geregeld de volle laag van de dingen die ze zo krampachtig proberen te vergeten. Ik hapte naar adem, sloeg de dekens van me af, verwelkomde de bittere kou die in mijn huis hing.

Waar was ik? Geen idee.

Ik reikte opzij. Het ontging me niet dat ik ongeveer om me heen tastte zoals in de droom (zoals ik ooit in het echt had gedaan) maar dat hield me niet tegen. Mijn wijsvinger gleed over iets glads. Ik greep ernaar. Hoorde het geluid van glas dat over een houten vloer rolde. Greep opnieuw. Eindelijk kreeg ik grip. De hals van de fles voelde vertrouwd aan dan mijn geslacht en soms waren de flessen zelfs warmer. Nu was deze fles koud. Met een duim probeerde ik de kurk eraf te wippen, om erachter te komen dat die er al af was. Het gewicht vertelde me dat er nog minstens een kwart over was van de oorspronkelijke inhoud. Ik dronk. De drank brandde even in mijn keel. Toen ik losliet, viel de fles op de smoezelige deken en donderde ik mijn bed uit. De wereld werd zwart en dit keer droomde ik niet.

Later die dag ontwaakte ik opnieuw. Middaglicht stroomde de kamer in langs het gordijn dat niet meer dicht kon, omdat ik het ding half van de roede had getrokken toen ik een tijdje terug was gestruikeld en dacht dat de lap stof mijn gewicht kon houden. Hoewel er weinig van mijn gewicht over was, was het nog steeds te veel gebleken. Knipperend tegen het middaglicht dat in paarsoranje kleuren door het raam binnendrong, ging ik rechtop zitten. Ik tilde mijn arm op, rook aan mijn oksel en trok mijn neus op. Ik stonk. Maar niet erg genoeg om gewaard te worden.

Het drong niet tot me door dat mijn benen en armen trilden, of dat ik al vijf dagen dezelfde kleding droeg. Er drong weinig tot me door in die tijd. Sloffend werkte ik me een weg door mijn slaapkamer heen, zonder me te herinneren hoe ik daar was gekomen. Het enige wat ik nog wist, was dat ik even wakker was geworden om de fles whisky leeg te drinken, waarna de slaap me weer troostend had gesust. Slapen was goed. Eeuwig slapen zou nog beter zijn. Mits dat dan zonder nachtmerries kwam.

Onderweg naar beneden hield ik met twee handen de trapleuning vast. De wereld wiebelde een beetje. Ik wierp een blik naar beneden. Laarzen nog aan, broek aan met een donkerbruine kleur (daarop zag je de vlekken niet zo goed), slobbertrui die vroeger niet had geslobberd. Prima. Na een blik op de kapstok nam ik mijn stijve wollen jas, schoof die om me heen als een comfortabele oude deken en trok de deur open. De kille middaglucht beet in mijn ongeschoren wangen. Een hoest kriebelde in mijn keel. De deur trok ik achter me dicht, zonder me te bekommeren om het slot. Het huis was nagenoeg onvindbaar, de kans was klein dat iemand erheen ging. En iets te stelen had ik niet.

Waarom Jaak, de waard, ooit had bedacht om zijn kroeg *De Dansende Dame* te noemen, ontging iedereen behalve mij. Ik begreep hem beter dan hij dacht. Achter de toog hing een portret van een rondborstige vrouw met prachtige pretlichtjes in haar ogen en een glanzend kaal hoofd. Het was het enige portret dat Jaak van haar had. Dat was zijn vrouw, al heel wat jaren dood, maar toen ze nog leefde had ze menig avond opgefleurd door midden in de gelagkamer te dansen. Ik begreep Jaak, want ik kende zijn pijn.

De kruk probeerde weg te komen onder mijn handen, maar ik hield hem in bedwang en ging erop zitten. Elleboog stevig in de hoek tegen de muur, muntstuk tussen de vingers van mijn hand. Jaaks glimlach bleef op zijn gezicht liggen, maar de warmte had plaatsgemaakt voor bezorgdheid. Zo keek hij vaak, de laatste tijd.

Het was druk. Laat op de middag, de werkdag zat erop, werklui uit de buurt kwamen eten en drinken. De meesten bleven slechts even. Het geroezemoes van de gasten in de rest van de kleine, warme ruimte kreeg ik slechts vagelijk mee. Het enige doel voor mij was een nieuwe leegte. Meer vroeg ik niet. Verdoving.

‘Aaron,’ begroette Jaak me.

Zwijgend schoof ik het muntstuk naar hem toe. Hij keek ernaar, zonder een vinger uit te steken, druk bezig met het afdrogen van een glas. De doek die hij daarvoor gebruikte was schoon en spierwit. Dit mocht dan wel een kroeg in een verrotte buurt zijn, de waard was niet verrot en hij hield van schone spullen. Dat hij de stank van de gelagkamer kon weerstaan, had mij altijd verbaasd.

‘Ken je nie beter naar huis gaan?’ vroeg hij zacht.

‘Ik betaal.’

Hij zuchtte, draaide zich om en plaatste het glas op het rek achter de toog.

Voor het eerst in weken wierp ik een blik om me heen. Er waren tafeltjes bij de ramen waar breedgeschouderde mannen en spitse vrouwen met vermoeide gezichten eten naar binnen werkten. Hutspot. Jaak had iedere dag één gewone maaltijd en één soort soep. De gerechten varieerden, maar hij zou nooit twee verschillende gerechten aanbieden. Dat was makkelijker, vond hij, en niemand klaagde. Wie geen hutspot lustte, at soep met brood.

Ik herkende de bakker, een magere vrouw met blond piekhaar; de wolspinner, een gezette man met soepele vingers; een van de timmerlui, die net zijn hand op de tafel sloeg en in lachen uitbarstte om iets wat een ander had gezegd. De tafels waren allemaal bezet, vooral met figuren die ik niet kende. Ertussenin stonden mannen en vrouwen met een glas in hun hand, doorgaans overwegend vrolijk. Aan de toog hingen veelal trieste gevallen zoals ik. Oud, zo krakkemikkig als oude afgedankte regentonnen, onderdak biedend aan vuil en verdriet. Ongeveer vijftig gasten had Jaak op dat moment. Zijn oude hulp, Rene, stiefelde overal tussendoor met een dienblad vol glazen.

‘Gruuntesoep vandaag,’ merkte Jaak op.

Ik keek hem suf aan met ogen die niet helemaal open wilden blijven. Gruunte ... groente. Groentesoep. Het kostte me moeite hem te verstaan, niet om hoe hij sprak, maar vanwege mijn weigerende gehoor. Alle geluiden kwamen tegelijk op me af, alsof de filters verdwenen waren die er normaal voor zorgen dat je je op één geluid kunt concentreren.

‘Soep?’ vroeg ik, om te ontdekken dat hij al een bord voor mijn neus zette. De geur kringelde mijn neus in. Het rook vers, met een vleugje peterselie. Stukjes wortel dreven rond tussen gesneden boontjes en kool. Het was onmogelijk me te herinneren wanneer ik voor het laatst iets had gegeten.

‘Van-t huis.’

Desondanks legde ik mijn muntstuk op de toog. Zodra Jaak door de klapdeurtjes de keuken in liep, gleed ik van mijn kruk af en baande me een weg richting de deur. Ellebogen, ruggen en bierbuiken stootten tegen me aan en vormden obstakels op weg naar buiten. Dat ik degene was die tegen de anderen aan botste, kwam nooit in me op. Ik worstelde mezelf de kroeg uit, de straat op. Besefte tot mijn schrik dat het donker was geworden.

Hoe lang had ik op de kruk gezeten? Was ik er in slaap gevallen? Waarschijnlijk. Met mijn hoofd op mijn hand, om wakker te schrikken op zoek naar m'n glas - en dan soep te ontdekken waar een gevulde kroes hoorde te staan, op zijn minst. Zelfs guideo was prima, of dan minimaal bier. Nee, Jaak vond het nodig me als een kind te behandelen.

Even flitste een herinnering door me heen. Ik had omgekeken, toen ik mijn hand op de deurklink legde. Jaak was bij mijn plekje aan de toog verschenen. Zijn blik vond de mijne. De teleurstelling in zijn kalme ogen kon ik zelfs aan de andere kant van de gelagkamer herkennen. Hij wenkte me. Ik negeerde hem.

De wandeling naar huis duurde enkele minuten in echte tijd en enkele uren in de tijd die mijn geest me voorhield. Muren boden me steun. Ratten ontweken me als ze me zagen. Of de ratten echt waren, wist ik niet. De grens tussen hallucinatie en realiteit overschreed ik wel vaker. Thuis stak ik de sleutel in het slot, trachtte die twee keer rond te draaien, herinnerde me dat ik de boel niet op slot had gedaan, opende de deur. Struikelde en viel plat op de grond in de hal.

Even later lag ik op bed, met een fles oude wijn - die stonk zoals wijn niet hoort te ruiken - en uitzicht op de maan die door mijn onbedekte slaapkamerraam naar binnen scheen. Het gordijn lag nu in een hoop verfrommeld op de grond. Ik had me er weer aan vastgegrepen toen ik zojuist duizelig om mijn bed heen wilde lopen.

Voor de verandering had ik mijn kleding uitgedaan en mezelf getrakteerd op een schoon nachthemd. Het laatste schone kledingstuk in huis, misschien wel. Zo zat ik tegen de muur aan, kussen in mijn rug, fles in de hand, te staren naar de buitenlucht. Rookliertjes uit schoorstenen kriebelden door mijn uitzicht. De kou nestelde zich in mijn botten. Al dagen had ik geen kachel of haard meer aan gehad.

Wijn werd van druivensap gemaakt. Deze wijn van druivensap en nog iets, maar ik kon bij Ya'an niet meer weten wat het andere ingrediënt was. Appel? Peer? Kots? Kon allemaal. Mijn lippen sloten zich om de fles als om de borst van een wulpse vrouw, maar verder dan die vergelijking zou ik voorlopig niet komen. Ik kon 'm al jaren niet meer omhoog krijgen. Dat vond ik prima. Mezelf terugvinden na een lange nacht in de armen van een vrouw die ik niet kende was wel het laatste waaraan ik behoefte had. Ik had dat ooit geprobeerd, en de dag daarna had ik niet met een fles, maar herhaaldelijk met een scheermes in mijn hand gestaan. En niet om mezelf te scheren. Zoveel haar zit er niet op mijn polsen. Waarom ik het destijds niet had gedaan, wist ik niet.

Met de ranzige stank van de smerige drank in mijn neus en de bittere smaak van zelfhaat in mijn mond, nam ik het besluit dat dit mijn laatste dag werd. Hoe dan ook. Ik groette het raam door mijn fles even omhoog te steken. ‘Ben er klaar mee,’ vertrouwde ik mijn raam toe. Dat zweeg. Ramen zijn zeer goede gespreksgenoten, ze onderbreken je nooit.

In twee hijsen dronk ik de fles leeg, smeed hem op het voeteneind, rolde mezelf op en trok de deken over me heen.

Pas in de ochtend zou ik ontwaken, met een kater alsof iemand een hamer op mijn hoofd had laten stuiteren en het geritsel van muizen in mijn oren.

Het duurde even voordat ik besefte dat het geen muizen waren die ritselden, maar een of andere kerel die het hout van mijn voordeur aan een krachtmeting onderwierp.

‘Koninklijke Garde! Doe de deur open!’

Het werd inderdaad mijn laatste dag, en ironisch genoeg had ik dat aan de Garde te danken.

Johan Klein Haneveld

Ik heb mijn jongere broers flink angst aangejaagd met de verhalen die ik ze vertelde rond het kampvuur op vakanties, of tijdens wandelingen. Toen ik onlangs een verhaal uit mijn nieuwe bundel *Ruisreizigers* live voorlas op Facebook reageerde mijn jongste broer eronder: "Bijna net als vroeger! Maar dan iets verontrustender ;-)" Ik vond het een compliment.

Mijn zeventiende boek *Ruisreizigers* is namelijk een bundel met verontrustende verhalen, van beklemmende sciencefiction tot kosmische horror. Samen met Theo Barkel schreef ik verder onlangs het spannende boek *De quantumdetectives* waarvan vorige maand een recensie in Kings Things verscheen.

Later dit jaar verschijnen mijn 'Sword & Sorcery'-roman *Hoeder van de vulkaan* en mijn dystopische boek *De groene toren*. In 2021 publiceert Uitgeverij Macc mijn eerste horrorroman: *Scherven vol ogen*. Ik schrijf verder recensies voor het tijdschrift 'Fantastische Vertellingen' en essays voor fantasy-schrijven.nl. Naast het schrijven werk ik als eindredacteur voor het Tijdschrift voor Diergeneeskunde. Samen met mijn vrouw Bianca woon ik in Delft, in het gezelschap van vissen, dwergklauwkikkers, een muskusschildpad en een hele lieve hamster! Meer over mijn boeken en verhalen lees je op [mijn blogspot](#).

De Tyrannosaurus

De Tyrannosaurus was groter dan ik had gedacht. Natuurlijk had ik de plaatjes gezien in de boeken, de vechtende monsters voor een achtergrond van palmbomen. Ik had de skeletten gezien in de musea en opgekeken naar de perfect bewaard gebleven tanden: dertig centimeter lang, gekarteld als zagen, gevat in krachtige kaken. Ik had gerild van ontzag bij fantasierijke films, waarin zo'n roofdier ongelukkige wetenschappers achternazat. Maar niets had me voorbereid op dit schouwspel: een levende, ademende eetmachine, zo groot als een huis, op slechts drie meter afstand. De Tyrannosaurus leunde voorover, in evenwicht gehouden door zijn boomstamgrote staart. Als ik mijn hand uitstak, kon ik zijn leerachtige buik aanraken. Boven mij graaiden zijn korte voorpoten nutteloos in de lucht. Krachtige spieren zwollen op in zijn nek, terwijl de dinosaurus zijn kop heen en weer zwaaide. Hij snoof en even later golfde zijn stinkende uitademing over me heen. Het was alsof iemand onder mijn neus een broeierige vuilnisbak opende. Onwillekeurig deinsde ik achteruit.

Ik had al een uur gelopen. Het was warm, maar de bladeren boven mij filterden het felle zonlicht tot een lichtgroen schijnsel en tussen de stammen woei een verkoelend briesje. De grond was vlak en de vergelende boomvarens stonden ver uit elkaar. Hoewel er geen pad was, kwam ik snel vooruit. In het begin was ik nog op mijn hoede. Bij elk gerucht sprong ik achter een boom en trok mijn verdoovingswapen. Telkens was het vals alarm. Één keer zag ik tussen de takken iets wat een vogel kon zijn: een felgekleurd dier met tanden in zijn snavel en klauwen aan zijn vleugels. Verder was het woud volkomen verlaten. Langzaam maar zeker liet ik mijn voorzichtigheid varen. Ik genoot van het aangename weer en de prachtige omgeving en begon voor mezelf te fluiten. Een eindje verderop groeiden de boomvarens in een dichte haag. Zonder na te denken duwde ik de manshoge bladeren uit elkaar. Ik had nog geen twee stappen gezet toen ik mijn vergissing beseftte. Vlak voor me klonk een diep gerommel, als van rollende keien. De varens weken uiteen, terwijl een grote massa zich moeizaam oprichtte. Mijn adem stokte en mijn handen begonnen te trillen.

De Tyrannosaurus draaide zijn kop en keek met een geelbruin oog op me neer. Zijn blik was intelligent en kwaadaardig. Ik dacht aan mijn pistool. Het had genoeg vermogen om een paard te verdoven. Dit monster zou van zo'n schot echter niets merken. De dinosaurus sperde zijn kaken open. Zijn tanden glommen en ik voelde een hete druppel op mijn arm. Speeksel. Toen brulde hij. Het was als het loeien van vliegtuigmotoren, als het knarsen van een remmende trein. Spijkers van pijn drongen door mijn trommelvliezen en met mijn handen tegen mijn oren kromp ik ineen. Ik kon mezelf niet horen gillen. Even plotseling was het voorbij. Maar voor ik mijn tranen kon wegvegen kwam de kop van de Tyrannosaurus al naar beneden. Ik sprong uit de weg. Te laat. Zijn snuit raakte mijn rug en ik sloeg tegen de grond. Ik brak mijn val met mijn schouder en rolde over. Ik kreeg geen gelegenheid om op adem te komen. Mijn uitzicht werd gevuld door de opgeheven achterpoot van de dinosaurus. De drie gekromde klauwen wezen naar mijn buik. Met al mijn kracht zette ik me af en rolde om. De poot kwam neer. De grond schudde. Een streep van allesdoordringende pijn trok langs mijn zij. Ik staarde naar de scheur in mijn leren jack. Mijn hemd eronder kleurde al rood. Dit kon niet waar zijn! Ik had echter geen tijd over mijn situatie na te denken. De Tyrannosaurus had opnieuw zijn poot opgetild en maakte zich klaar om me te verpletteren. Ik negeerde de brandende pijn en rolde voor de tweede maal opzij. Ondertussen trok ik mijn pistool uit de holster. Ik kwam op mijn rug te liggen, pakte het wapen met beide handen vast en vuurde omhoog. De opgezwollen maag van het roofdier was moeilijk te missen. Ik schoot drie maal, tot de verdovende lading eindelijk was uitgeput. Terwijl de pijn in golven door mijn buik trok, krabbelde ik overeind.

De dinosaurus zwaaide heen en weer. Zijn ogen waren weggedraaid, zodat alleen het wit zichtbaar was en er stond schuim op zijn mondhoeken. Zijn zwiepende staart ontwortelde de omringende boomvarens. Terwijl ik keek vond het monster zijn evenwicht terug. Hij schudde zijn kop en brulde. Opnieuw deed het geraas de bladeren trillen. Ik draaide me om en rende zo snel ik kon bij hem vandaan. Half struikelend, een hand tegen mijn bloedende zij gedrukt, zigzagde ik tussen de boomstammen door. Mijn voorsprong bedroeg echter slechts enkele seconden. Achter me dreunde de bodem. Ik keek over mijn schouder. De Tyrannosaurus had een enigszins waggelende tred en bij elke stap bewoog zijn hoekige kop op en neer. Toch bereikte hij een formidabele snelheid. Takken en varens versplinterden onder zijn poten en zijn schouders schoven de dunne bomen opzij als bamboestaven. Zijn boosaardige gele ogen bleven strak op mij gericht. Wanhopig probeerde ik te versnellen, maar de pijn benam me de adem. Ik zag de grond voor me door een rood waas. "Jason," siste ik tussen opeengeklemd kaken. "Je ziet wat er gebeurt! Haal me hieruit!"

"Ik zie niets," zei Jasons vertrouwde stem in mijn rechteroor. "Weet je het zeker?"

"Snel!"

"Oké. Ik zorg voor een uitgang."

Vrijwel meteen begon de lucht voor me te trillen. De bomen en varens vielen in gekleurde vierkantjes uiteen en ik had het gevoel te vallen. De laatste brul van de dinosaurus verdween in de verte en met een zucht van verlichting liet ik het oerbos achter me.

In het donker wachtte ik tot Jason de apparatuur ontkoppelde. Mijn handen en voeten tintelden zoals altijd. Vreemd genoeg was de pijn in mijn zij niet helemaal verdwenen. *Suggestie*, hield ik mezelf voor. Mijn bloed bonkte in mijn oren. Hoe meer ik erop lette, hoe luider het werd. Bovendien hoorde ik stemmen. Het tintelende gevoel breidde zich uit. Het begon te prikken. Ik opende mijn ogen.

IJskoude regen viel in vlagen uit de nachtelijke hemel. In de verte scheen het licht van walmende fakkels. Honderden gele puntjes vulden de vlakke. Hun licht viel op een zee van monsters. Afzichtelijke wezens, met gebogen ledematen en vertrokken gezichten als een parodie van de menselijke soort. Hun harnas en wapens waren ruw en dienden maar één doel: de dood. Ze bonkten met hun speren op de grond en uit duizenden kelen klonk hun oorlogskreet: een luid gebrul. Het geluid deed de rillingen over mijn rug lopen.

Ik stond op een grote wal tussen twee bergwanden en keek uit over de borstwering. Links en rechts van mij stonden de verdedigers. Zulke mensen had ik nooit eerder gezien. Ze waren lang en dun, maar niet mager. Hun gezichten waren volmaakt symmetrisch en hun neus en jukbeenderen leken op die van Griekse heldenbeelden. Hun blonde haar werd door zilveren banden op zijn plek gehouden en onthulde hun puntige oren. Ze droegen glimmende wapenrustingen. Niet lomp en onhandig als de harnassen uit de middeleeuwen, maar licht en sierlijk. Elke strijder had een boog, bijna even lang als zichzelf, en twee lange gebogen messen. Onbewogen staarden ze naar het leger voor hen. Ze knipperden zelfs niet tegen de regen.

Van de burcht links van mij klonk een schreeuw. Een eenzame pijl viel uit de hemel. In het dal viel een van de monsters voorover. Even was alleen de regen nog te horen en het gerommel van een verre donderslag. Toen stormde het leger naar voren.

Ik wachtte niet langer. Er was iets misgegaan. Hoe interessant deze simulatie ook was, ik had gevraagd om een uitgang. Ik draaide me om. Een stenen trap voerde naar de modderige grond beneden. Daar wachtte nog een groep van de nobele strijders met gespannen bogen. "Jason!", riep ik, terwijl ik afdaalde. "Ik dacht dat je me hieruit zou halen."

"Dat was ik van plan. De computer gaf een foutmelding. Er is niets aan de hand." Hij klonk echter niet meer zo zeker als zo even.

"Ik sta midden in een fantasy-oorlog," wierp ik tegen. "En jij zegt dat er niets aan de hand is?"

"Maak je niet druk. Ik zorg wel voor een uitgang."

Ik was beneden aangekomen. Een van de verdedigers keek vragend in mijn richting. Ik schudde mijn hoofd en wees naar mijn zij, alsof ik gewond was. Hij knikte, kennelijk tevredengesteld. De lange mannen hieven hun bogen. Honderd pijlen wezen bijna recht omhoog.

Mijn zij. Ik keek omlaag. Mijn wapenrusting was gescheurd. Bloed welde op uit een diepe snee en vermengde zich met de koude regen. Ik was nog steeds verwond! Op hetzelfde moment keerde de misselijkmakende pijn terug. Duizelig zocht ik evenwicht tegen de wal.

"Jason," hijgde ik. "Hoe zit het? Heb je al iets gevonden?"

"Nog even. Ik denk dat ik weet waar het fout ging."

Ik drukte mijn hand tegen mijn zij. "Haast je! Dit is geen spelletje meer!"

Hij zweeg. Van de borstwering klonk een commando. Als één man lieten de strijders achter en op de wal hun pijlen los. Nauwelijks hadden hun projectielen de pezen verlaten of ze legden opnieuw aan. Hun gezichten toonden geen enkele emotie. Aan de andere kant van de muur steeg een luid gehuil op.

Ik huiverde en niet van de kou alleen. Het leek net of ik tussen het joelen een krijsend geluid had gehoord, als een remmende trein of een laag overvliegend vliegtuig. Maar dat was onmogelijk! Het was een ander programma! Nu klonk het opnieuw, ditmaal van dichterbij, een donderend, vibrerend geraas over meerdere octaven. Met een van spanning samengeknepen keel probeerde ik iets te onderscheiden in de schemering. In het licht van een bliksemschicht zag ik een donkere massa tegen de bergwand. *Een rotsblok*, hield ik mezelf voor, *een vreemd gevormd rotsblok*. Het rotsblok bewoog. Ik zag twee geelbruine ogen en een meterlange muil vol glimmende tanden. Er was geen twijfel mogelijk, het was de Tyrannosaurus. Hij keek recht mijn kant uit.

“Zie je dat, Jason?” Onwillekeurig begon ik te fluisteren.

“Wat? Ik zie niets bijzonders.”

“Het is die dinosaurus van zojuist. Hij is me gevolgd.”

Ik kon bijna voor me zien hoe Jason zijn hoofd schudde. “Dat kan niet. Alleen jij kunt je tussen de simulaties verplaatsen. Het is gezichtsbedrog, een illusie.”

Ik slikte. “Voor een illusie is hij wel erg overtuigend...”

De huid van de Tyrannosaurus glom in de niet aflatende regen. Zijn staart zwiepte heen en weer. Hij opende zijn kaken. Zijn brul ging verloren in de galmende donderslag. Het prehistorische wezen kwam in beweging. Met elke voetstap trilde het water in de vele plassen. Hij liep zonder aarzelen op me af. De lange strijders hadden de dinosaurus nu ook opgemerkt. Ongeveer twintig van hen lieten hun bogen zakken en keken elkaar aan. Zonder een woord te wisselen kwamen ze tot overeenstemming. Terwijl hun medeverdedigers salvo na salvo afvuurden over de wal, richtten zij hun pijlen op het naderende monster. Twintig gevederde projectielen overbrugden de luttele meters tot hun doelwit. Ze boorden zich in zijn zij, zijn dijbeen, zijn staart. De Tyrannosaurus leek ze nauwelijks te voelen. Zonder ook maar één seconde te vertragen schudde hij zijn flanken. De pijlen vielen op de grond. Hij bloedde zelfs niet. Zijn blik bleef strak op mij gericht.

“Oké,” zei Jason in mijn oor. “Ik heb een uitgang. Zet je schrap.”

Boven mij hoorde ik schreeuwen en het geluid van metaal op metaal. Kennelijk hadden de aanvallers de wal beklommen. Opzij van me viel een van de boogschutters ter aarde. Uit zijn keel stak een korte pijl. De dinosaurus was me nu tot een paar meter genaderd. Ik zag elke rimpel in zijn gelige buik, elke schub op zijn gespierde nek, dunne draadjes speeksel tussen zijn witte tanden. Hij maakte zich klaar om te bijten.

De wereld spatte in gekleurde blokken uiteen. Ik viel. Duisternis, tintelende handen en voeten.

Ik kwam tot mezelf onder een rode hemel. Één zon was half achter de horizon verdwenen, de ander zou snel volgen. Om me heen was een landschap van kale rotsen, naar beneden aflopend tot een uitgestrekte zandvlakte. De lucht in de verte trilde. Een groep harige beesten met grote horens knabbelde aan wat taaie doornstruiken. Hoog boven me trok een vliegtuig of ruimteschip een lichtend spoor. Het was mislukt. Een somber voorgevoel deed me naar beneden kijken. Ik droeg een witte mantel met een donkere gordel. Op de plek van de snee was de ruwe stof rood gekleurd. Terwijl ik keek breidde de vlek zich uit. De vertrouwde pijn golfde door mijn lichaam. Voor mijn ogen leek het woestijnlandschap te draaien. Ik vroeg me af hoeveel bloed ik verloren had. Voorzichtig liet ik me tot een zittende positie zakken. “Jason,” fluisterde ik moeizaam. “Wat is er aan de hand?”

Hij klonk nu echt bezorgd. “Ik weet het niet. De computer reageert niet zoals het zou moeten.”

“Werkelijk?”

Hij leek mijn sarcasme niet te merken. “Ja. Het is een programmeer kwestie, dus er moet een logische oplossing zijn.”

“Maar die dinosaurus dan?” vroeg ik. “Hoe kon hij uit het oerbos in de fantasywereld komen?”

“Het lijkt alsof zijn programma een eigen leven leidt. Als een computervirus...” Het bleef een ogenblik stil. “Misschien is dat het wel. De veiligheidscircuits hebben een virus doorgelaten. Het is samengesmolten met het programma van de Tyrannosaurus en verspreidt zich nu over de verschillende simulaties. Het maakt gebruik van de uitgangen waarmee ik jou probeer terug te halen. Het is theoretisch mogelijk...”

Zijn antwoord nam slechts een deel van mijn ongerustheid weg. Een nieuwe pijnscheut. Ik drukte mijn hand tegen mijn zij. “En mijn wond? Hoe verklaar je die?”

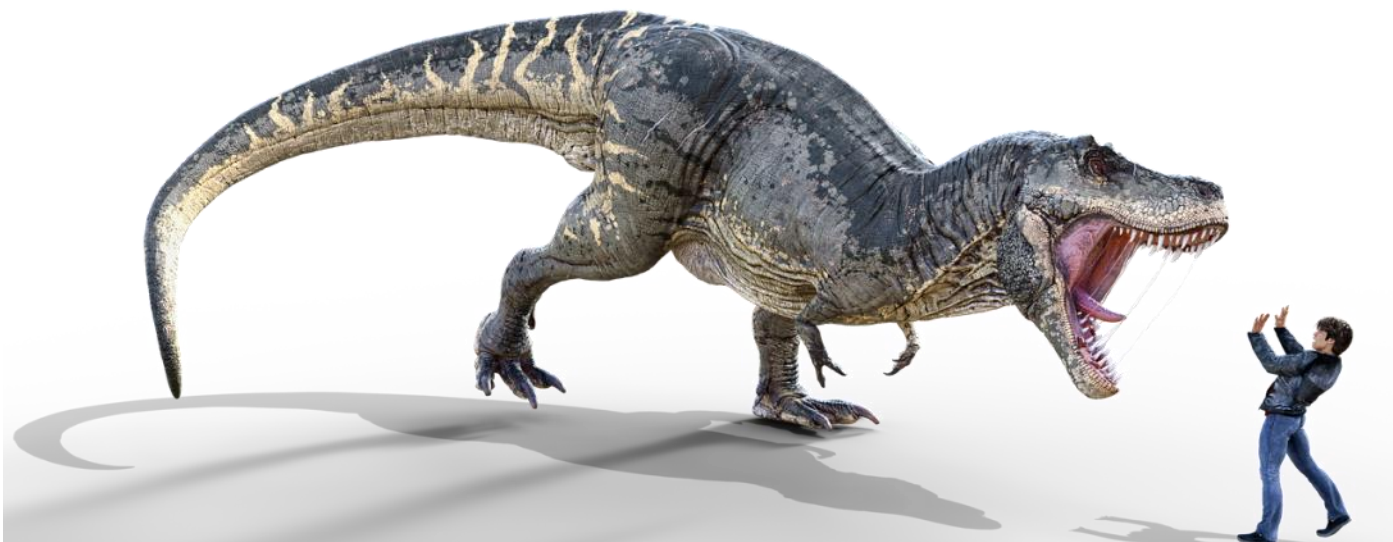
“Dat kan niet,” zei Jason zacht. “Je hebt alleen gevoel in je handen en voeten. En zelfs dan kan het programma geen wonden toebrengen. Er zitten automatische grenzen aan. Misschien is het iets psychologisch.”

Ik keek omlaag. De rode vlek werd nog steeds groter. “Het voelt anders echt genoeg.”

“Ik ga je hieruit halen,” beloofde hij. “Desnoods schakel ik de computer uit. Maar dan heb je wel even hoofdpijn.”

“Ga je gang,” kreunde ik. “Alles is beter dan dit.”

Terwijl ik wachtte op de overgang, staarde ik naar de harige wezens beneden mij. Ze leken onrustig en schraapten met hun hoeven in het zand. Opeens slaakte de grootste van hen een rommelende kreet. Hij draaide zich om en rende weg in een galopperende draf. De andere dieren volgden hem. Ze lieten een dichte stofwolk achter.

Mijn hart klopte in mijn keel. Het leek of ze op de vlucht sloegen. Maar waarvoor? Als antwoord steeg een krijgend, vibrerend brullen op van de vlakke. De roep van de Tyrannosaurus. In weerwil van mijn brandende zij duwde ik mezelf overeind. Daar stond het monster in zijn afschrikwekkende glorie, zijn doordringende ogen strak op mij gericht. Damp steeg op van zijn rug. Zijn kleine voerpootjes graaiden, alsof hij me wilde vastgrijpen. De dinosaurus schudde zijn hoekige kop. Toen begon hij te klimmen. De helling was steil, maar hij behield zijn evenwicht. Het gesteente kraakte onder zijn poten. Hij was er bijna. De rottingslucht van zijn adem prikte in mijn neusgaten. Ik schreeuwde: "Jason! Help!"

Zonder waarschuwing verdween de projectie op mijn netvlies en stopte de prikkeling van mijn trommelvlies. Van licht naar donker, van geluid naar stilte, mijn zenuwen konden de plotselinge overgang niet verwerken. Een scherpe pijn trok door mijn slapen. Mijn handen en voeten jeukten. Ik vocht tegen een reflex om over te geven.

"De pijn zal zo wel wegtrekken." Jason's stem leek van ver te komen. "Wacht even, dan maak ik je los."

Ik hoorde hoe hij zich over me boog. Zijn vingers gleden over de helm en ontkoppelden de in elkaar geweven kabels. Hij trok aan de bevestiging op mijn achterhoofd en met een plof verdween de druk rond mijn ogen en oren. Jason trok het masker van mijn gezicht. Ik knipperde tegen het felle licht en keek om me heen. Er was niets veranderd, constateerde ik opgelucht. De wanden van het laboratorium waren vrijwel geheel bedekt met meetapparatuur en beeldschermen. De airconditioning zoemde. Door het vierkante raam was de blauwe hemel zichtbaar. Ik lag achterover op een verstelbare ligstoel. Mijn handen en voeten staken nog steeds in hun zwarte omhulsels, door bundels draden aan de computer gekoppeld. Jason hing de helm aan een haak en draaide zich naar me om. Uit het zakje van zijn overhemd staken zoals altijd verschillende pennen en een memorystick. Hij had zich die morgen niet geschoren en zijn lichtbruine haar stak in pieken opzij. Er stonden zweetdruppels op zijn voorhoofd en achter zijn ronde brillenglazen keken zijn ogen bezorgd. "Hoe voel je je? Begint de pijn al te zakken?"

Ik knikte. Mijn zintuigen waren weer gewend aan de werkelijkheid, al voelden mijn armen en benen nog wat slap. Ik probeerde te glimlachen. "Dat was me het ritje wel. Je virtual reality-systeem is behoorlijk verbeterd sinds de vorige versie. Het is net echt."

"Oh, vind je?"

"Zeker. Alles klopte: de achtergrondgeluiden, de geuren, de val van het licht. Elk ritselend blaadje was perfect weergegeven en het programma reageerde naadloos op al mijn bewegingen. Alsof het mijn gedachten kon lezen. Alleen jammer van die dinosaurus. Ik dacht even dat ik echt in gevaar verkeerde."

Nervus wreef Jason zijn handen af aan zijn spijkerbroek. Hij vermeed het mij aan te kijken. "Het spijt me heel erg. Als ik het had geweten..."

Ik probeerde hem gerust te stellen. "Er kon me niets overkomen. Het was maar een illusie."

"Ik weet niet hoe het kon gebeuren," vervolgde hij ernstig. "Ik zal alle bestanden nalopen. Desnoods schrijf ik de programma's overnieuw. Voor het systeem veilig is mag niemand het meer gebruiken."

"Als je de fout hebt hersteld wordt het een hit, dat garandeer ik je. De mensen zullen in de rij staan voor een kwartiertje VR." Hij ontspande zich wat. "Ik heb er hard aan gewerkt. De investeringen..."

"Gaan zich allemaal terugbetalen." Ik trok mijn arm uit de handschoen. "Help me overeind."

Jason pakte mijn hand en trok me omhoog. Ik schreeuwde het uit. Vurige pijn trok door mijn buik, alsof iemand me in tweeën zaagde. Ik viel terug op de ligstoel.

Het duurde even voor het was voor mijn ogen was weggetrokken. Jason zag bleek en zijn handen trilden. Ongelovig staarde hij naar mijn zij. Ik wist wat hij zag. Een rode vlek op mijn shirt, bloeddruppels op de vloer. De pijn sloeg in golven over me heen. De wond was echt, even echt als de kamer om me heen, even echt als Jason en mijzelf. Werkelijkheid en illusie versmolten. De een was niet van de ander te scheiden.

Van buiten klonk een geluid als het loeien van vliegtuigmotoren, als het knarsen van een remmende trein. Een vibrerend geraas over meerdere octaven. Het vensterglas begon te trillen, terwijl een dof bonken dichterbij kwam. Door het raam viel een schaduw. Jason gilte.

Ik had geen kracht meer om me te verzetten en er was nu geen uitgang waardoor ik kon ontsnappen. Ik liet me achterover zakken op de ligstoel en wachtte op het einde.

Colofon

Handig om te weten

www.stephenking.nl

[Contact](#)

[Fanclubmerchandise en verkoop](#)

[Het StephenKingFans winkeltje](#)

[Kings Things Archief](#)

[Het Forum](#)

[Facebook](#)

[Kings Things](#)

Redactie:

Chrissy van der Haven, Peter R. van Veen,
Danny Paap, Jeroen de Vries, Vicky Smets
Mirjam Lichtendonk, Marco Althuiszes,
Tinny Laenens en Cindy den Besten

Illustraties:

-

Eindredactie:

Chrissy van der Haven en Jan Janssen

De Stephen King Fanclub is oorspronkelijk opgericht in 1999. De fanclub in de huidige vorm bestaat sinds 2002. Op 21 september 2002 kwam de website online. Het nieuwe bestuur heeft er bij de oprichting voor gekozen om met donateurs te gaan werken in plaats van met betalende leden, zoals dat vóór 2002 het geval was. Dit wil dus zeggen dat iedereen bij alle informatie kan komen, en ook gratis gebruik kan maken van het forum.

De fanclub heeft een aantal vaste crewmembers en meerdere vrijwilligers, die er met elkaar voor zorgen dat de fans worden voorzien van al het nieuws omtrent Stephen King. Zo genereert de website maandelijks meer dan 2,5 miljoen hits en trekt deze ongeveer 1500 bezoekers per dag. Kings Things is slechts één van de vele zaken die de fanclub te bieden heeft voor Stephen King-fans.

We organiseren met regelmaat een fanclubdag of een Dollarbaby Film Festival, of bezoeken een boekenmarkt of zijn te gast bij een bijeenkomst van anderen. Er is een forum en via de mailing kunnen we alle Stephen King-fans gemakkelijk op de hoogte houden van het nieuws of speciale aanbiedingen van onze sponsors. En dat allemaal gratis!

Er is ook fanclubmerchandise te koop om ons te sponsoren! Wil je ons werk ondersteunen: een donatie kunnen we altijd gebruiken. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen en software, maar ook voor de merchandise, een fanclubdag en mogelijkheden om kortingen te creëren. Maar ook je bestelling in onze eigen fanclubwinkel, en het boekwinkeltje van Stephen King Fans levert de fanclub een percentage op.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op
NL08 KNAB 0725 0367 37 t.n.v. stichting Stephen King Fanclub te
Utrecht.